

ידיעות אחרונות הכפר הירוק

יום ראשון, כ"ב בכסלו תשע"ה 14.12.2014	יוצא לאור בשיתוף ידיעות אחרונות	עורכת אחראית תאיר שכנר-רוכמן	עורכת עדן סינדרובסקי	עורכת ומורה מלווה ורדה קרין	מנהלת נעמי אלישיב	מנכ"ל ד"ר קובי נווה (סיסקו)	עיתון בית הספר הכפר הירוק
--	---------------------------------	---------------------------------	-------------------------	--------------------------------	----------------------	--------------------------------	------------------------------

ליגה בינלאומית!

סינר, קוריאנית, פלסטיני וישראלית הם רק כמה מהתלמידים שלומדים יחד, החל מהשנה, בקולג' הבינלאומי שנפתח בכפר הירוק. מעבר ללימודים, הם עשויים להיות שגרירים של סובלנות ופתיחות, ומי שיקדמו את השלום מבית. תקווה גדולה. עמ' 4

לא בתיאוריה

כליות: בשיעור רפואה ערכנו ניתוח כדי להבין באמת. עמ' 10

לזכור את הרצח

רביץ: פעילות מחוץ לכיתות כדי שלא נשכח. עמ' 2

24 שעות

8

מגילת רות

ח"כ קלדרון פותחת לנו שער

24 שעות

12

רגעים של זיכרון

רשמים מפולין

חלול

18

עם המקל והתרמיל

טיולים מדן ועד אילת

7 לילות

21

ללוות את השיר

על תחרות שירים וסיפורים

19 שנה לרצח ראש הממשלה

בשביל ההורים שלנו זאת טראומה, בשבילנו, שנולדנו לאחר הרצח, זאת היסטוריה • נסענו לאנדרטה כדי להתקרב לזיכרון

בסמוך לכיכר שבה נרצח, כיכר מלכי ישראל (ששמה שונה לאחר הרצח לכיכר רבין), הוקמה אנדרטה והוצב בה פסל בדמותו של רבין.

יחד עם המורה ורדה קרין, נסענו קבוצת ילדים לאנדרטה והנחנו זר פרחים בשם הכפר הירוק, כדי לכבד את זכרו של האדם שרצה שיהיה שלום ותרם רבות לישראל. הביקור במקום שבו אירע הרצח, וההסברים של ורדה קרין, הכירו לנו זווית חשובה מהאירוע ההיסטורי הקשה הזה שאסור לשכוח לעולם.

יהל ששון ויעל גלזמן, 3/ט'

יצחק רבין היה ראש ממשלת ישראל כאשר נרצח ב-4 בנובמבר 1995. כל חייו היה דמות ציבורית ופעל למען מדינת ישראל, הוא היה בפלמ"ח, התקדם בצה"ל והיה הרמטכ"ל במהלך הניצחון הגדול במלחמת ששת הימים. ב-1994 קיבל את פרס נובל לשלום יחד עם שמעון פרס ויאסר ערפאת בעקבות חתימתם על הסכמי אוסלו, הסכמי הביניים שאמורים היו לסיים את הסכסוך בין ישראל לבין הפלסטינים. רבין נרצח בגלל חילוקי דעות פוליטיים. זה בלתי נתפס שראש ממשלת ישראל נרצח בגלל שאדם אחד אלים שלא הסכים עם הכיוון הפוליטי שבו הלך החליט לרצוח אותו!

זוכרים את רבין: האם צריך לקיים טקס?

הפעילות לציון רצח רבין היתה שונה מבעבר ועוררה את השאלה על חשיבותו של הטקס

מידים. השיחה היתה מעמיקה. המתנגדים טענו, כי כאשר מתקיים טקס, מרבית התלמידים מתקשים להתחבר לנושא, ועדיף שכל אחד יהרהר בדברים בדרך שלו. הם אף ציינו כי כל שנה נערך אותו טקס והדבר מפחית מהרושם המתקבל ממנו. בתגובה התומכים בקיום טקס אמרו שישנם טקסים רבים החוזרים על עצמם, כמו טקסי יום השואה ויום הזיכרון לחללי מערכות ישראל. המתנגדים השיבו כי לטקסים אלה משמעות רבה יותר מפני שבשואה נספו שישה מיליון בני אדם, וחיללים נהרגים כל הזמן.

התומכים בקיום טקס טענו כי לרצח רבין חשיבות רבה וכי ציון הכרחי משום שכאשר מתקיימת פעילות חוץ פשוט חלק מהתלמידים לא משתתפים, ובטקס חובה להקשיב ולכבד. הם אף טענו כי מדובר ברצח מנהיג שהוביל תהליך של שלום ועל כן חשיבותו ומשמעותו של טקס היא גדולה עבור כל אזרחי ישראל, והרעיון המרכזי בטקס כזה הוא שימור הערכים של שלום וסובלנות.

הדיון היה מאוד סוער ולא הצלחנו להכריע. לדעתי שני הצדדים צודקים, מפני שאנשים שונים מתחברים לנושא ברכים שונות.

תמי רובסון בכיתה בפעילות יום רבין

ענבל וסלי, ח'4/

ידיעות אחרונות הכפר הירוק

ביום הזיכרון ליצחק רבין התקיימה בבית הספר פעילות של שלוש שעות. בתחילה דנו בכיתות בנושא מחלוקות פוליטיות וערכנו דיון בדרכים למניעת אלימות כתוצאה ממחלוקות אלה. לאחר מכן, כל תלמיד קיבל פתק שעליו כתב את דעתו או משפט המתקשר לרצח יצחק רבין. תלינו את הפתקים בחוץ. כל שכבה בחטיבה כתבה על פתקים בצבע שונה, כך שכאשר הם נתלו בחוץ הם יצרו את צבעי שביל ישראל. הסתובבנו והתרשמנו ממה שכתבו התלמידים האחרים. בנוסף, כל תלמיד הדליק נר נשמה שאותו הניח בכניסה לבית הספר.

אחרי שחזרנו לכיתות, קיימנו שיחה על דעותינו, על הפעילות שנערכה ועל השאלה אם נחזק טקס, או שאפשר להסתפק בדבר מעין זה? נשמעו בכיתה דעות שונות, שאותן ייצגו מספר תל-

המנהלת

נעמי אלישיב

אפשר גם אחרת

המנהלות עיריית יצחק, דפנה מנור ונעמי אלישיב

בכפר הירוק כל הסימאות של אפס סובלנות אלימות, קבלת האחר, סביבה תומכת – כולן נכונות. אפשר לראות אותן בכל מקום: מכיתות ז' ועד השכבה הבוגרת. האווירה כאן נעימה, החברה מקבלת, כל אלה הפכו אותנו לבית ספר בעל שם, והביקוש רב.

אבל למרות הביקוש אנחנו לא נמשיך לגדול, אלא נתחיל לעבוד במרץ על הייצוב. בית הספר השתנה, גדל, התפתח, ועכשיו תפקידנו הוא לייצב אותו, לייחד אותו ו"להרגיע" אותו. הגענו למקסימום שלנו מבחינה מספרית. בעניין הרפורמות של שר החינוך איני יכולה אלא להסכים איתו, אפילו שהמעבר החד מתוכנית לימודים אחת לאחרת יוצר קשיים ובעיות מנהליות בימים אלו. רפורמה מה ושינוי זה תמיד דבר קשה, אבל אין דרך אחרת לעשות שינוי בלי לעבור את כל המהמורות בדרך. אני חושבת שהלכנו רחוק מדי עם החשיבות הקיצונית שייחסנו להערכת התלמידים על ידי ציונים בלבד, והתלמידים החלו ללמוד רק לטווח הקצר במקום להעמיק את הירע שלהם באמת, ולפתח את היכולות שלהם.

את כל המשאבים שהשקיע משרד החינוך עד עכשיו בכתיבת הבגרות אפשר להשקיע במשהו אחר. בלמידה ערכית יותר, ברכישת כלים לחיים, בלימודים משמעותיים. ולא, זו לא קלישאה. אפשר גם אחרת.

אני רוצה בהזדמנות זו לאחל שנת לימודים פורייה לכל תלמידי הכפר הירוק, ולהזכיר לכלל התלמידים ששעות הקבלה שלי הן בימי שני מ'09:15-09:45 ושהדלת שלי תמיד פתוחה.

ידיעות אחרונות | מהדורת בתי ספר

עיתון בית הספר הכפר הירוק עורכת ראשית עדן סינדרובסקי מורה מלווה ועורכת ורדה קרין

כתבים שיר גרינפולד, רוני רז, יונתן גדות, עידו בשמי, עדן סינדרובסקי, יהונתן צאיג, רונה מלמד, אורי מימון, ליה צדפי, עילי שמעוני, לירון כהן, דפנה וייס, מיה הראל, שלי רזינסקי, תמר דיין, אביה נחום, בת אל ארס, סופיה שרף, עופרי בסון, רון שדכן, רחל גלפגט, אור בנימיני, יהל ששון, יעל גלזמן, שרי אורי, יהב ישי, אריאל שחר, איילה עזריאל, טליה בוחבוט, אבישג רוזנבאום, אנג'ליקה בז'ור, שקד אביב, תמיר ניידרמן, יוליה קוז'וחובסקי, אנטוסיה גרוסמן, יוליה פבלובה, מישל קאופימן, שחר סתיני, עבד קדארי, תמר סמואל, זוהר שרגל, ליאם קימל, תום באר, הדר שילדרמן, איה שפיידר, מיקי ועומר תמר דיין, נועה דותן

יועץ טכנולוגי רודי רודיטי

עורכת אחראית תאיר שכנר-רוכמן

מערכת "ידיעות אחרונות בתי ספר": 03-6082524 | דוא"ל: yt@yediouth.co.il | כתובת: רח' נח מוזס 2, תל-אביב

תקשורת במבצע

האירופים לא מבינים אותנו, האמריקאים דווקא מנסים. אז מי צודק במעגל הלא נגמר של רקטות ומנהרות תקיפה, הפצצות מהאוויר וצבע אדום? • עדן סנדרובסקי עם מחשבות על צוק איתן

עדן סנדרובסקי, י"ב/8 | ידיעות אחרונות הכפר הירוק

שמעתי על המבצע לראשונה בחדר בית המלון שבו שהיתי עם משפחתי באמסטרדם בשבוע הראשון של חודש יולי. שלא כמו במבצע "עופרת יצוקה" ב-2008, או "עמוד ענן" ב-2012, אז הייתי בארץ, הפעם שמעתי על המבצע הזה מכתב חדשות בלונדוני ותכול עיניים דובר הולנדית. ותרשו לי לומר כי ההבדל בין הנראטיבים עצום.

אי אפשר להכחיש כי תפקיד התקשורת בימים אלה, ובפרט התקשורת העולמית, חשוב ומשפיע מאוד עלינו ועל מקבלי ההחלטות. אחת הדילמות הכי גדולות שעל סדר היום הציבורי של החברה הישראלית בקיץ האחרון היתה, כמובן, אם "להיכנס בהם". אני מוכנה להמר על כך שהתקשורת ודעת הקהל העולמית הן אחת הסיבות העיקריות להסכנות של ביבי.

אחרי החשיפה הראשונית לנקודת המבט הבינלאומית שהיתה לי בבית המלון באמסטרדם, החלטתי לברוק כל כמה ימים את אתרי החדשות העולמיים בחיפוש אחר הבדלים בדיווח. ההר-גשה שהתקשורת העולמית היא תמיד נגדנו כבר הפכה למיתוס בארץ, משהו שכולם בטוחים בצדקתו ולכן החלטתי לברוק זאת בעצמי.

טוריסטים או לוחמי חופש?

התוצאות אליהן הגעתי לא היו חד-משמעיות. אחד המשפטים שתפסו אותי בדיווח של "סקיי ניוז" הבריטי היה: "חמאס דבק במטרתו להשמיד את מדינת ישראל וממשיך לירות טילים לעבר שטחה", והוא נטע בי מעט תקווה שהנה, דווקא יש מי שמאמין בצדקתנו בתוך כל ההתסבכות הזאת.

אבל אז נתקלתי בכתבה בת יומיים שבה נאמר: "חמאס נשבע שלא יאמר נואש בזמן שישאל תוקפת שוב בעזה וחמישה פלסטינים נהרגים", או "שני פלסטינים שנשעו על אופנוע נהרגו מפצצה שהתפוצצה לידם", או "שני פלסטינים נהרגו מירי של חיילים ותריסר נוספים נפצעו בהתנגשויות שונות עם הצבא הישראלי". אולי זה רק אני, אבל המשפטים האלה מציירים תמונה שדומה באופן מחשיד להתעוררות הלאומיות במאה ה-19 באירופה כפי שלמדנו כולנו בהיסטוריה א'.

אז נכנסתי לאתר החדשות הצרפתי, "France24", וברקתי מה יש להם להגיד על הקונפליקט שלנו במזרח התיכון. תחת התגית "חדשות המזרח התיכון" הופיעו סרטונים ותמונות של ילדים קטנים שישנים על הרצפה ברחוב, בתים הרוסים וגופות מודמות. כן, כמובן שלא מדובר בשרדות רוטשילד בתל-אביב. ייאמר לזכותם שהם כן ציינו במפורש כי "ישראל האשימה את חמאס בהפרת הפסקת האש ארבע שעות לפני מועד פגיעתה, וחמושים פלסטינים ירו 57 רקטות אל עבר ישראל במהלך יום שישי האחרון", אבל חוץ מהמשפט הקצר הזה לא היו להם הרבה דברים טובים להגיד עלינו.

"התקפה על מסגדים זה לא מוסרי!", צעק אחד המרואיינים לכתבה, בעודו אוזח בכתפיהם של ילדיו, "אנשים הגונים לא היו מתקפים מסגדים!"

"דרישותינו הן כדרישותיהם של כל האנשים. חירות, עצמאות... אנחנו חיים כעת כמו בכלל גדול במיוחד", אמר אחד. אם כבר דיברו על ירי הרקטות הבלתי פוסק שאנו סובלים ממנו, נאמר כי "חמושים פלסטינים ירו שש רקטות לעבר דרום ישראל בשבת, מפעילים אוזקות צבע אדום אך ללא נזק וללא נפגעים". כלומר, במקרה שלא נשפך דם לא נעברה עבירה. האמנם?

אולי לא כולם נגדנו

יש להניח כי אני ביקורתית מדי, וכי לא כל משפט נכתב מתוך אג'נדה סמויה, אבל בכמה מהכתבות הטון הביקורתי כנגד ישראל היה ברור מכרי לפספס.

באופן לא מפתיע התקשורת האמריקאית מצדדת בנו הרבה יותר. כאשר נכנסים לאתר של "פוקס ניוז" הכותרת הראשונה שנתקלים בה היא "ישראל מכריזה על ארבע שעות הפוגה הומניטרית", שכמובן מציגה אותנו באור חיובי. בהמשך נכתב כי אנו "מאפשרים לפלסטינים לעזוב את בתיהם, להתפנות מהאזור ולצאת מכלל סכנה", וכי זו הסיבה להפוגה ההומניטרית.

הקשבתי למספר דיווחים של כתבי חדשות שונים, וכי לם כמעט פה אחד מציגים אותנו ואת זכותנו להגנה עצמית יותר מאשר את מספר הילדים שנהרגו בהפצצות האוויריות שלנו או את מספר האזרחים הפלסטינים שנהרגו לעומת כמות בכירי החמאס שחוסלו.

אחד הכתבים אמר במפורש כי נכון, הפצצנו בתי ספר ומסגדים, אך רק כיוון שהם שימשו כמחסן נשק ותחמושת כנגדנו. עוד נאמר כי החמאס הוא זה שלא הסכים להאריך את הפסקת האש, לא אנחנו, ושבעקבות זאת הצבא הישראלי אסר על התכנסויות גדולות של מעל אלף איש בערים מרכזיות כמו תל-אביב

חיילי צה"ל במבצע "צוק איתן" | צילום: חיים הורנשטיין

או ירושלים בשל ירי הרקטות.

זה לא ייגמר בקרוב

אז אחרי שקראתי דיווחים שונים מהעולם, והתרשמתי מדעות שונות ומהצעות שונות, נשאר לי רק לגבש את עמדותי שלי. חשבתי שיהיה לי יותר קל "לבחור צד" עכשיו, בגיל 17, מאשר לפני שנתיים במהלך מבצע "עמוד ענן", אך הופתעתי לגלות כי המשימה דווקא קשה יותר. ככל שנחשפתי ליותר מידע כך הבנתי יותר שאני לא יודעת מה רצתי.

כן, אני מאמינה שעלינו להגן על אזרחי הדרום ממשחי הטילים שמונחתים עליהם כבר כמעט 15 שנה.

כן, אני מאמינה שיש הצדקה לכל מה שהצבא שלנו עושה, וכי כל פעולה שביצענו נעשתה תוך התחשבות עמוקה באוכלוסייה האזרחית בעזה.

לא, אני לא חושבת שזה ייגמר בקרוב. בשביל שהסכסוך בינינו לבין הפלסטינים יסתיים צריך הרבה יותר ממדיניות הרתעה טובה וסיוע כלכלי מארצות-הברית לחימוש "כיפת ברזל".

וכמו שכתב פעם טומי לפיה, "אל תכעס, ריבוננו של עולם, אם אני לפעמים מהרהר בליבי: האומנם זה צודק שבניו-זילנד מתים משעמום?"

הקרב על השפיות

בעקבות מבצע צוק איתן הוקמה בכפר הירוק קבוצת פייסבוק שפועלת למען שיח מתון וסובלני ברשתות החברתיות. יש דף, יש סיקור מקיר לקיר וגם הנשיא תומך!

יונתן גדות, י"א/2 | ידיעות אחרונות הכפר הירוק

כל מבצע צבאי הוא התמודדות שלנו עם אויבינו, קרבות על הביטחון שלנו ועל שגרת חיינו. הוא למעשה גם התמודדות עם העולם, קרבות על הסברה ועל הזכות שלנו למדינה ולהגנה עצמית. אבל בסופו של דבר הוא גם מזמן התמודדות שלנו עם עצמנו – מצבים קיצוניים מביאים אותנו להתבטאויות קיצוניות, ולעתים לחוסר סובלנות – וכך אנחנו מוצאים את עצמנו גם בקרב על השפיות.

כולנו חושבים שהרוב צריך לקבוע את הדרך, אבל מתחילת המבצע נדמה שלא הרוב הוא זה שמעצב את פני החברה שלנו, וגם לא את פני הפייסבוק. הרוב המתון עוקב בדריכות אחרי החדשות, נמנע מוויכוחים קולניים, מגלגל את העמוד למטה כשהוא נתקל בפוסט טים או בתגובות של קיצוניים, שהפכו לנפוצות כל כך. גילי רומן, מורה לאזרחות בכפר, החליט יחד עם קבוצת תלמידים בכיתה ט' לפעול ליצירת שיח מתון וסובלני ברשתות החברתיות.

תחילה יצאו התלמידים יחד עם גילי למרכז הבינת-חומי בו למדו על פעילותו של חמ"ל הסברה המבוסס על האינטרנט, ובימים שלאחר מכן הם התחילו להפעיל חמ"ל כזה בכפר הירוק. הם הגיבו תגובות מתונות שעודדו להקשבה ולקבלה, גינו אלימות, דווחו על כמה עמודים קיצוניים, והצליחו להוריד חלק רב מהם, כמו למשל הרף "מוות לישראל" או "ערבים ויהודיות בוגדות".

הפעילות של חמ"ל התרחבה לקבוצה בפייסבוק "חמ"ל שפיות", שכוללת למעלה מ-800 חברים, ולדף עם כ-1,500 לייקים. בעזרת הדף והקבוצה צבר המאבק כוח והתעוררה התקווה שהרוב מוכן לפעול כדי למנוע מקולות של שנאה להשתלט על כולנו. במסגרת המאבק, התלמידים שיתפו פעולה עם קבוצת פנסינגרים שיצרה איתם קשר לאחר שהביעה עניין בפעילותם. המאבק זכה לסיקור של עיתונים כמו "הארץ" והאתר של "מעריב", ובנוסף לסיקור של חדשות ערוץ 2. כמו כן, הנשיא רובי ריבלין פירסם את היוזמה בדף הפייסבוק האישי שלו והביע תמיכה.

ניתן לומר שזהו מאבק על מילים, אך מילים הן השלב שבין מחשבה לרגש למעשה. אנחנו מנסחים את המחשבה והרגש בעזרת מילים, ואחר כך המילים מובילות למעשים. לכן המאבק הזה חשוב כל כך. אוצר המילים שאנחנו נחשפים אליו באינטרנט ובאמצעי תקשורת אחרים הופך להיות אוצר המילים שבעזרתו אנחנו מביעים את העמדה שלנו ומעצבים את דרכי הפעולה העתידיות שלנו. זו החשיבות שבהתנגדות לשיח של אלימות ושנאה, והחשיבות בקיום דיון שמ' בוסס על הקשבה וכבוד.

היום אפשר לומר שאלו רק מילים – אבל תלמידי הכפר הירוק קוראים גם לא להתעלם ממחר.

מגדל בבל הוא הגשר

הקולג' הבינלאומי שנפתח השנה בכפר הירוק מושך אליו תלמידים מכל העולם • בטקס הפתיחה אמר שמעון פרס שיש לתת לכל אחד את הזכות להיות אחר ואילו עודד רוס, היוזם והמנכ"ל, חיבר בין כולם בענף עץ זית של שלום ומנהיגות • היה חגיגי

סופי שרף, י"א/8
ידיעות אחרונות הכפר הירוק

סיסקו מציג את מנהלי הקולג'

סינית, יהודייה ופלסטינית יושבות בחדר האוכל. נשמע כמו התחלה של בדיחה? אבל בעצם זאת לגמרי המציאות, שבה נפגשים ילדים מכל רחבי העולם כאן מתחת לאף של כולנו, בקולג' הבינלאומי בשטח הכפר הירוק. שמו הרשמי הוא EMIS, שהם ראשי תיבות של Eastern Mediterranean International School.

ב-23 באוקטובר, התרחש בחדר האוכל שלנו אירוע מיוחד: פתיחת השנה של הקולג' הבינלאומי. אתם בטח חושבים, "אה בסדר, עוד אחד מהאירועים שהכפר עושה, מה חדש?" אבל לא. האירוע הזה היה באמת מכונן. לא רק בגלל אורחי הכבוד שנכחו, ותלמידי הקולג' ממדינות כמו איטליה, סין, ארצות הברית, תאילנד, פולין, ואפילו פלסטין. אלא גם בגלל נוכחותו של נשיא המדינה לשעבר שמעון פרס. גם אני התרגשתי לראות אותו לראשונה.

הטקס נפתח בנגינה של תלמידה סינית על כלי בשם קוג'אם והמשיך כאשר התלמידים הציגו את עצמם ואת המדינות שמהן באו. הטקס קיבל צליל מיוחד באמצעות השפות והמבטאים המגוונים והנרירים שנשמעו בו. הרוח הבינלאומית ששררה בחדר האוכל לא פסחה על אף אחד מהמוזמנים. בהמשך, עלו התלמידים ורקדו ריקוד שהורכב מאוסף של מנגינות ומקצבים מכל רחבי העולם. היה מהנה מאוד לראות אותם רוקדים נפגשים ומתקרבים אחד לשני.

בין הנואמים בטקס היה גם עודד רוס, שיוזם והפך את הפרויקט מחלום ילדות שלו למציאות פורצת דרך. הוא פתח את נאומו במחווה מחממת לב לאמו "אמא, זה בשבילי!" אמר בגאווה. אחר כך סיפר כיצד בילדותו למד בקולג' בינלאומי ובמהלך לימודיו הבין שזאת הדרך להשיג הכי הרבה. איך באמצעות חיים משותפים של ילדים ממדינות רבות, ניתן לבנות גשרים חובקי עולם, שבאמצעותם ניתן לשנות. ואלה הגשרים, אמר, שבדיוק צריך כאן במזרח התיכון.

הוא תיאר כיצד הוא מצפה ורוצה שתלמידי הקולג' יהפכו להיות מנהיגים שיביאו את השינוי ואת השלום וחתם בתיאור יצירת שרשרת השמות של התלמידים. הוא תיאר איך כל תלמידי הקולג' מחוברים במסר השלום דרך ענף אחד בודד של עץ זית, כיצד יצר לכל אחד שרשרת עם שם התלמיד חרות עליה, כדי שיכירו אחד את השני יותר טוב. השרשרת עשויה מענף עץ זית וכך כל תלמידי הקולג' מחוברים באמצעות ענף של שלום ומנהיגות.

מנהיגים של כעם ושל היום

אחר כך דיבר שמעון פרס שאמנם ייעד את הנאום, המסרים והשאיפות לתלמידי הקולג', אך הרגשתי שהם מדברים גם אלינו, תלמידי הכפר. הנשיא פתח ואמר בפשטות: הדמוקרטיה היא לא רק החופש לשוויין, אלא גם החופש להיות

גם הן הסכימו שבתחילה חששו לבוא אבל שלושתן אמרו כמה הם אוהבות להיות פה ובעיקר אוהבות להתערבב עם כל התרבויות החדשות שהן מגלות כאן. הן אמרו שיש להן חברים מאוסטרליה, קנדה, אמריקה ומישראל.

לאיה סיפרה שגם בסין היא גרה בפנימייה. שם היה לה צפוף והן ישנו 10 בנות בחדר. כאן מרווח וטוב לה. על ההורים היא אמרה שהיא קצת מתגעגעת, כמו התלמידים האחרים, אבל בינתיים ההורים איתם כאן. הם הגיעו יחד לפרק זמן מוגבל. החלק הקשה יגיע כמובן אחרי שהם יעזבו. אבל היא אמרה בחצי חיוך, זה בסדר להיות רחוקים, היא תסתדר. סאני וסאמר לגמרי חייכו ואמרו שהן לא יתגעגעו להורים בכלל.

תלמיד אחר מתאילנד הוסיף שכאן יש חופש, וזה שונה מהבית. לא כמו אסיה. כאן הוא הרבה יותר חופשי לעשות מה שהוא רוצה והוא מרגיש את זה באווירה. היה מעניין מאוד לשמוע שכנראה כן יש משהו מיוחד בארץ הזאת שלנו שעוד לא החליטה אם היא באסיה, באירופה או בכלל שלוחה של אמריקה. כל מי שדיברתי איתו ציין שירצה להכיר תלמידי דים מישראל. אז הנה הזדמנות פז, אמנם אסור לנו להיכנס לשטח הקולג', אך אנחנו בהחלט יכולים לעשות מאמץ בחדר האוכל ועם קצת אנגלית עילגת, קצת חיוכים והתבוננות מסביב, לגלות חברים חדשים

שמעוניינים לחלוק את התרבות שלהם איתנו, לפגוש אותנו וכפי שעודד רוס אמר "ליצור גשרים" איתנו.

להיות אנשים אשר רוצים לעשות ולפעול על מנת לשנות. הם צריכים להיות מוכנים לעבוד ואפילו לשרת. לא לחכות שישרתו אותם, אלא להיות העבדים הצנועים של העם. לשרת את העם ולעבוד עבורו.

כאן יש חופש

עוד לפני הטקס נפגשתי עם קבוצה של תלמידים מסין, שבקושי יודעים אנגלית ורואינתי אותם. הצלחנו בכל זאת לתקשר והבנתי שיש להם הרבה אומץ כי הרי היו מוכנים להגיע לארץ זרה, אלפי קילומטרים מההורים שלהם וללמוד בשפה זרה כדי לצבור חוויה שאולי תעזור להם בעתיד הרחוק. הבנתי שהם נטלו סיכון עצום ושבינתיים הם אוהבים את זה.

לאיה האן (Laya Han) היא תלמידה מסין שלומדת בי"א, שדיברה אנגלית טובה וסיפרה שבקבוצה שלהם יש 16 נערים ונערות שהגיעו מכל רחבי סין. הם לא הכירו אחד את השני בכלל לפני שהגיעו לקולג' והתגבשו מאוד בדרך. לאיה אמרה שבקולג' היא אוהבת מאוד את האנשים, את האווירה ואת חדר האוכל. כששאלתי אם חששה להגיע לישראל אחרי מבצע צוק איתן בקיץ האחרון היא אמרה שבהתחלה היא קצת פחדה והיתה מודאגת מכיוון שתמיד שומעים שבישראל יש מלחמה ואף פעם אין שקט בין יהודים וערבים, אך עכשיו, אחרי שהגיעה היא מאוד אוהבת להיות כאן. לידה עמדו גם סאני (Sani) וסאמר (Summer).

ליגה בינלאומית

עדן סינדרובסקי מראיינת את עודד רוס

אחר בתור תומכי הדמוקרטיה, עלינו לא רק לדרוש את הזכות להיות שווים אלא גם את הזכות לתת לכולם, ללא הבדל, דת או לאום, להיות אחרים. אנו צריכים לקבל את מי שחי אחרת מאיתנו, חושב ופועל אחרת מאיתנו. פרס אמר כי בסופו של יום כולנו בני אדם שרוצים עולם בטוח וטוב יותר עבור ילדינו. ועל מנת להשיג את זה עלינו להוציא את המקסימום מעצמנו, לעבוד על עצמנו ועל העולם הזה. הפוטנציאל של כל אחד מאיתנו גדול הרבה יותר ממה שאנחנו חושבים. אנחנו צריכים לשנות את צורת המחשבה שלנו ופשוט להאמין. הוא הוסיף וסיפר כיצד המנהיגים של פעם היו עולים לשלטון ומצפים שהעם ישיר אתם. מלכים היו יושבים על כיסא המלוכה ומחכים לנתיניהם שיביאו להם מתנות ונשיקות. שרים היו מסתובבים בממלכה ומצפים שירעו פו עליהם אהבה. ואילו היום, מנהיגים צריכים

מתווכחים על הכול

דיבייט זה ויכוח מתורבת שנועד להעשיר את הידע ובעיקר את הרעות. הכרתי טוב יותר את הדיבייט בסוף השנה שעברה כשהתחלנו, כמה תלמידים, לנהל דיבייטים בשעות החופשיות. במהלך החופש ניסינו גם לנהל דיבייטים בדרך הסקיפ אבל זה לא עבד, כי כידוע חלק ניכר מהדיבייט הוא שפת גוף וכריזמה. אז זוהר ואני החלטנו להקים פרויקט דיבייטים. בהתחלה השבנו להקים נבחרת, אבל בסוף החלטנו שפעם בשבועיים יעלו שני תלמידים וידונו בנושא אקטואלי שנבחר מראש. אולי בעתיד הפרויקט יתרחב ותהיה נבחרת לכל כיתה, ואולי אפילו יתקיימו תחרויות דיבייט שכבתיות של כל בית הספר.

מאיה הראל, ח' 2/

אורחים, מורים ותלמידים בפתחת הקולג'

אריה קוגן, אורנה טאוב ועוד קדם

סופיה מראינת סטודנטים בקולג'

סופיה עם שמעון פרס

שיעור לא שגרתי עם אילנה גוכברג

זהות במספרים

תלמידי י' שילבו בין קבלת תעודת זהות ללימודי מתמטיקה וצחקו כל הדרך לכיתה

במסגרת לימודי מתמטיקה עם המורה אילנה גוכברג, תלמידי כיתות י' שילבו בין הנושא של קבלת תעודות זהות ומתמטיקה, והכינו תעודות זהות למתמטיקה.

בתעודות כתבנו פרטים מצחיקים כמו: שם פרטי: 555,666. שם האב: יואל גבע, פיתגורס.

מקום לידה: יוון העתיקה. וגם בריחות היו לנו:

1. מיהו סטטיסטיקאי?
2. שלושה אנשים החליטו לבנות משולש ישר זווית, הם קבעו ששניים יביאו את הניצבים, והשלישי - את היתר.
3. אילנה נכנסת לכיתה, אחד התלמידים שואל אותה אם אפשר שנעשה היום משהו כיפי, כולם מסובכים אליו את הראשים בז'עוזע וצועקים - "מתמטיקה זה תמיד כיפי!"

רונה מלמד, י' 5/

לומדים שלום

בתי ספר בינלאומיים בעולם מוקמים באזורים שבהם אין קונפליקט • בישראל, כמו בישראל, המצב שונה. אצלנו הוקם בית הספר EMIS כדי לחנך לשלום • ראיון כמעט אופטימי עם המנכ"ל עודד רוס

עדן סינדרובסקי, י"ב/8 | ידיעות אחרונות הכפר הירוק

מדוע הקולג' הבינלאומי הוא פורץ דרך?

"זו הפעם הראשונה שבה מביאים לארץ באופן 'מוסד' את תעודת הבגרות הבינלאומית IB, והפעם הראשונה שמביאים לכאן תלמידים מחו"ל שאין להם קשרים בארץ, או שהורים שלהם עובדים כאן. אלו תלמידים שבאים במיוחד כדי ללמוד בישראל. בית הספר שלנו פורץ דרך גם במובן נוסף: זו הפעם הראשונה שמביאים לכאן תלמידים ערבים שאינם תושבי מדינת ישראל."

באיזה אופן תורם בית הספר להסברה של ישראל בעולם?

"מטרת בית הספר היא לא להיות כלי הסברתי למדינת ישראל, אבל כפועל יוצא מהחינוך כאן

האם נתקלתם בקשיים במהלך הנסיונות שלכם להביא לארץ את התוכנית הייחודית? "כן, הרבה. היינו צריכים לקבל אישורים ממשרד החינוך בכל הנוגע למרכיבי תוכנית הלימודים, ואישורים עקרוניים בכל הנוגע לתלמידי הערבים. היו קשיים רבים, אך התגברנו על כולם בעזרת העזרה והתמיכה הנהדרים של סיסקו והנהלת הכפר הירוק, הרבה תמיכה ממשרד החינוך, משרד הפנים, משרד החוץ ואפילו ממשרד הביטחון."

האם יש משהו ייחודי לבית הספר הזה בארץ שאין בבתי ספר בינלאומיים אחרים בעולם? "כן. בתי ספר דומים בעולם מוקמים במוצהר רק באזורים שבהם אין קונפליקט. אני מאמין שזה במידה מסוימת מחטיא את המטרה, שהיא לחנך לשלום, כי הם מחנכים לשלום היכן שכבר קיים שלום. אנחנו הלכנו צעד אחד קדימה, ומשתדלים לחנך לשלום היכן שבאמת צריך אותו ואת החינוך אליו. זה יותר נועז, אבל זו המטרה שלשמה קמנו."

התלמידים לומדים להכיר את ישראל בצורה שלא יצא להם להכיר בשום דרך אחרת; הם לומדים להכיר את ישראל בצורה אינטטימית הרבה יותר."

למה לפתוח דווקא כאן בית ספר בינלאומי? "המטרה היא להשתמש בחינוך כדי לקרב עמים באיזור ולחנך לשלום ולקיימות במזרח התיכון. אנחנו מאמינים שבעזרת חינוך אפשר לקרב בין אנשים, להבין אחד את השני טוב יותר, להקשיב, לכבד ולקבל את השונה. התקווה שלנו היא שהחינוך האלטרנטיבי הזה יעורר את השלום."

מה החזון שלכם להמשך? "המשאלה הראשונה שלנו היא שבית הספר יפרח. שתלמידים ייהנו כאן וישתלבו עם התלמידים של הכפר הירוק, ושרק נמשיך לגדול. פתחנו את שנת הלימודים עם 85 תלמידים מ-30 מדינות שונות, ואנחנו מקווים שהוא יגדל ל-300 תלמידים."

ליגה בינלאומית

ליגה
בינלאומית

מורי הקולג' ותלמידיו פותחים שנה

בית הספר הוא רק ההתחלה

רועי ותום כבר חיו בחצי עולם אבל את התיכון החליטו להשלים בקולג' הבינלאומי • אז למה זה כדאי?

אור בנימיני, י"א/5 | ידיעות אחרונות הכפר הירוק

רועי ותום המרוויינים הם ישראליים הלומדים בקולג'. הם הגיעו לכפר אחרי שליחות של הוריהם ביבשות שונות.

למה בחרתם ללמוד כאן? רועי: "ילדים מכל העולם בחרו ללמוד כאן ואני ממילא חזרתי לארץ. גם רציתי להשפיע על איך אנשים חושבים על מדינת ישראל. ניסיתי שם, אבל האנשים היו אטומים. לכן החלטתי לחיות בארץ". תום: "גם אני חזרתי לארץ בשביל לשנות את הדעה הרווחת על ישראל וגם לסיים את הבגרות הבין לאומית IB. בנוסף, אני ישראלי ובסופו של יום רוצה לדבר עברית וגם להיות עם אנשים מכל העולם". באילו מדינות גרתם לפני שהגעתם לכאן?

רועי: "כשהייתי בן ארבע עברתי לחיות בפרו. אחרי שלוש שנים עברתי למקסיקו, שם פגשתי את תום. אחרי שנתיים במקסיקו עברתי לפורטוגל לארבע שנים". תום: "נולדתי בארץ וגרתי כאן עד גיל שמונה. אחר כך עברתי למקסיקו, שם הכרנו. אני עברתי לפינלנד ואז ליוון, שם חייתי שלוש שנים ואז חזרתי לארץ". איך התלמידים מגויבים פה על המצב הביטחוני בארץ?

עונים יחד: "עכשיו שנרגע קצת המצב אז בסדר. לפני חודש, אנשים התקשרו אלינו בלי סוף ושאלו מה קורה? האם מסור כן לבוא? מתי כדי לבוא? חשבנו שיסגרו את בית הספר. ההורים בטח עד עכשיו לא רגועים. קשה להם מאוה. קשה כאן בכל מקרה; השפה חדשה והכל חדש, אבל בהתחלה תמיד קשה. אנחנו בטוחים שיהיה יותר טוב בהמשך".

מה שונה בבית בספר מבחינת הלימודים? אילו מקצועות שונים אתם לומדים? רועי: "לומדים הכל באנגלית. הבגרות הבינלאומית יותר קשה. אני בחרתי להרחיב כלכלה, מנהל עסקים ומדעי הסביבה". תום: "זו שיטה שונה שנקראת IB. היא מוכרת בכל העולם ומאוד מאתגרת. לכו גרי IB נותנים בדרך כלל לרדג על השנה הראשונה של הלימודים באוניברסיטה, ואני בחרתי ללמוד אנגלית, היסטוריה וכלכלה".

אם הייתם צריכים לסכם את הלימודים שלכם פה במשפט אחד, מה הייתם אומרים? רועי ותום: "כאן מאמינים שלימודים לא נגמרים בבית הספר, ואפשר ללמוד הכל, מכל דבר".

The Green Village is a Part of the Global Village

Yonatan Gadot and Noam Nizri, 11th/2 | Yediouth Aharonot Hakefar Hayarok

➔ An interview with the new international school students.

Where did you learn about the international school? How did you decide to join it?

Sultan, 16, from Ramalla: "I learned about the international school from its website, and I decided to join it because it seemed as an opportunity to have new experiences and to learn about other cultures. I also want to be a part of achieving the school goal – to make the education a force to achieve peace and stability in the Middle East".

Conberk Bal, 16, from Turkey: "I heard about the school a year ago and

decided I want to join it. We were interviewed on skype about our grades, and about our extra-school activities, like arts and sports. Every student here has a variety of hobbies and areas of interests – and that one of the reasons I find this school so interesting".

How is the cultural variety expressed in your daily life?

Mahmoud Marzouq, 16, from Bet Lehem: "Everyone here respects each other's culture and religion so we feel comfort to keep our tradition as we do in our homes. For example, I continue to pray every day".

How is Israel different from the way it was presented in your country and from what you expected?

Eng Sou, 16, from Cambodia: "Before

I came here I heard mostly about the politics and the conflict between Israel and Palestine. Now that I'm here it seems really different than in TV, and it feels much safer. It's also really hotter than I expected. My visit didn't affect only my point of view but my family's and friends' opinions as well. Before I came here they didn't know a lot about Israel, but after I told I'm about to come here they learned about it, and I think they help people learn about Israel through my stories".

Can you describe a really good experience you had in Hakfar Hayarok?

Everyone: "The disco parties on Fridays! We all love the idea of Shabat and a big family dinner".

Education as Platform

Interview with John, Director of international school UWC

Eden Sinderovsky, 12th/8
| Yedioth Aharonot Hakefar Hayarok

➔ **In what ways do you think that this school is a breakthrough in education, in Israel or around the world?**

"I think it's innovative and necessary because of its mission for sustainable peace in the Middle-East, and by extension – the world. I believe education is a platform from which politician could learn a great deal."

Do you think that in the educational sense this school has something to offer that could be better than the norm? Other than the education for peace?

"First of all, we have the IB diploma program, and it is world-renowned. The students in 11th and 12th grades that successfully graduate are sought-after by universities. It is an international curriculum for school, and students that hold this diploma get a lot of opportunities, both for university and post-university, in career options."

In what way do you think the international school helps shape Israel's image in the world? How do you think in changes the students' perception of

Israel?

"I think it will definitely change people's perception of Israel. Not only the students here, but also the faculty and the staff – everyone that's involved. The school's mission for sustainable peace is important both locally and regionally, and then also worldwide."

What made you want to set this school here and have such a diverse population of students and all of the difficulties that come with it, despite it all?

"I have worked overseas as a director for 15 years, and I just love international education. I think that students that get this kind of opportunity have not only a different perspective, but multiple perspectives. I've been working in Turkey for quite a few years, and I decided that I wanted to do something important, something that had more of an impact on my life. When I read about this school, in Israel – a conflict region – where students from all around the world, including Palestinians, come to learn together... It's such a rich fabric, and I wanted to be a part of this new project that could really be a platform for change in Israel and abroad."

What is your vision for the future?

"That the school would be successful, the students would be successful and happy, that this school will change their perspective and their lives, that people within Israel will see that young people, the future leaders of the world, can be more global, more open-minded, more peace-seeking than we may have been in the past, and that it would benefit the world in the long-run."

"We have students from Israel, we have Palestinian students and students from

ליגה
בינלאומית

other countries, and they are all becoming one, cohesive community. In a way, it shows that education can pave the way to a better future."

Were there any difficulties, setting this school up and getting all sorts of 'green lights' and all the things necessary in order to open a school?

"Yes. I'm attracted to working at new, developing schools, but they are a real challenge. Nothing is in place, so you have to build everything from scratch. We had to get all kinds of confirmations about the IB program and the security issues, but we managed to get the needed authorizations and opened the school as planned. Not all the systems and resources are quite yet established, but we're getting closer every day."

"The Kfar campus is a really special place. The first time I was here was in December, and it is an amazing community, like a farm with all the animals... It's a very interesting, diverse place and it's the perfect location to open an international school. I believe we're very fortunate, and I admire and respect Cisco. I'm very pleased this had worked out."

ג'ון, מנהל הקולג', בראיון

מי אני? מה אני?

איך קשורה השמיטה לחוב כספי והאם היהדות מגדירה אותנו גם אם איננו אנשים מאמינים? • חברת הכנסת ד"ר רות קלדרון מ"יש עתיד" ביקרה בכפר בעיצומה של המחלוקת על חוק הלאום ("אחד מנוסחיו הוא גזעני") וסיפרה על היופי והקושי של החברה הישראלית להתמודד עם המסורת היהודית

ח"כ קלדרון במפגש עם שכבה י' בועלת לקידום התרבות היהודית בישראל

"והיפול החטיבה תחתיה"

על דרכה המיוחדת של ח"כ ללמוד את ספר יהושע

לכל מי שראה בחודש האחרון חבורת ילדים עם כלי נגינה כמו חלילית, קאזו, חצוצרה, טרומבון, משרוקית, מפוחית או צפצפה הולכים, צועקים ומקיפים את החטיבה, אז אני בטוחה שאלה היינו אנחנו, כיתה ח'2, בפרויקט הכי יצירתי שנעשה במסגרת שיעורי תנ"ך.

למדנו את יהושע פרק ו' עם המחנכת שלנו דינה ונטורה. למי שלא אשף בתנ"ך, זה הפרק בו כל בני ישראל מפילים את חומות יריחו אחרי שהם מקיפים את העיר פעם אחת במשך שישה ימים ושבע פעמים ביום השביעי, תוך כדי ששבעה כוהנים תוקעים בשופר וכל השאר צועקים. כל העניין נראה לנו די מגוחך.

מאיפה בא הרעיון הזה? ולמה שהוא יעבור? (או יותר נכון, למה לאלוהים היה חשוב שיעשו את כל הטקס הזה לפני שהחליט לעזור להם) אז החלטנו לברוק בעצמנו.

וכך יצאנו פעם ביום במשך שבעה ימים, 32 תלמידים ומורה אחת, להקיף את החטיבה (ביום האחרון הקפנו שבע פעמים) בצורה כמעט ברברית.

הבחנו בארבע סוגים של תגובות.

1. מורות שקפאו במקום מרוב שוק וקיוו שיעברו את זה בשלום.
 2. תלמידים שהתלהבו והתחילו למחוא כפיים.
 3. מורות שהתפקעו מצחוק.
 4. זייניקים שהופחדו ותהו אם כזה דבר יקרה גם להם בשנה הבאה.
- אם הצלחנו והפלנו את החטיבה, אני בשם כל הכיתה, מתנצלת על הנוק הכי ספי העצום שעשינו. לא חשבנו על זה עד הסוף.
- אבל הכי חשוב שמאוד נהנינו ומעכשיו נסתכל ונזכור את יהושע פרק ו' אחרת לגמרי.

תמר דיין, ח'2

שמחים לחזור למקורות

פעם בשבוע נפגשת קבוצה של תלמידי דים עם דינה ונטורה, המורה לתנ"ך. אנחנו אוכלים מכל טוב (טוב נו, במבה וביסלי), קוראים פרקים מהתנ"ך ומפרשים אותם. בקבוצה המדהימה הזאת יש כ-30 תלמידי דים שלא מהססים לשתף אחד את השני בהשקפה, ברעיון, בתהייה או בשאלה. הטקסטים התנ"כיים מלמדים אותנו לא רק על הספר הנפלא הזה אלא גם על נושאים חשובים כמו מיתוסים, מילים מיוחדות, דרכים שונות להסתכל על אותו הדבר וכמובן - על עצמנו.

שלי רזינסקי, י"א/2

- את "יום החיטה". האירוע עמד השנה בסימן שנת שמיטה. הצעת החוק הראשונה של קלדרון היתה "תיקון לחוק ועדת השמיטה הממלכתית", והיא התייחסה בדבריה גם לנושא זה. בעיניה, שמיטה אינה רק מנוחה לאדמה, אלא גם מנוחה לאדם. שמיטה היא הזדמנות להתחדשות ולהתחלה חדשה. על האדם להניח להרגלים הישנים ולכעסים הישנים, ולהעניק לעצמו הזדמנות חדשות. יחד עם חבר הכנסת יצחק (בו"י) הרצוג קלדרון מקדמת בכנסת חוק שמיטת חובות לאזרחים נזקקים.

גם אל חוק הלאום ("חוק יסוד: ישראל מדינת הלאום של העם היהודי"), שוויכוח עליו ניטש בימים אלה בעוצמה גדולה, התייחסה קלדרון. החוק נודע להרגיש את היסוד היהודי בהגדרת ישראל כמדינה יהודית ודמוקרטית. קלדרון, שהגישה נוסח משלה לחוק, סבורה שהחוק במתכונתו הנוכחית מסוכן לדמוקרטיה הישראלית ובדבר ריה אף אמרה שאחד מן הנוסחים שהוגשו הוא גזעני. יצאתי מן ההרצאה עם הרבה ידע חדש והערכה רבה לעוצמתו של כוח הרצון. שמי נועה דותן. אני בת 15, תלמידה בכפר הירוק, ישראל לית, חילונית, יהודייה (וגם חצי פולנייה), אבל מה בעצם כל זה אומר? אולי עכשיו אני אברר.

לונית מחמיצה את הטקסט היהודי העתיק והחשוב הזה שנקרא תלמוד, ולימים הקימה את בית המדרש החילוני "אלול" בירושלים שבו לומדים יחד נשים וגברים. שבע שנים לאחר הקמת "אלול" פתחה קלדרון מקום דומה גם בתל-אביב, והקימה את "עלמא - בית לתרבות יהודית". פרט להקמת בתי המדרש הנחתה קלדרון את התוכנית "החרד", שבה ביקשה לקרב את הציבור החילוני אל הטקסטים היהודיים. כאחת התוכניות התארה יאיר לפיד, שר האוצר ויושב ראש מפלגת יש עתיד. השניים התחברו וכעבור שנים אחדות הציע לפיד לקלדרון לרוץ לכנסת ברשימתו.

לשמור על האיזון

היהדות והזהות היהודית מוסיפים לעמוד במוקד עשייתה של ח"כ קלדרון גם בכנסת. כך למשל, היא הסתייעה במחלקת המחקר של הכנסת וגילתה שמדינת ישראל השקיעה שני מיליארד וחצי שקלים בשנה בענייני הדת היהודית, כלומר בבדיקות כשרות, בבתי כנסת וכדומה, אך השקיעה אפס שקלים ביהדות חילונית. רות הבינה שהחברות בכנסת מעניקה לה הזדמנות של ממש להשפיע על קידום התרבות היהודית בישראל. יום לפני בואה של קלדרון לבית הספר, חגגנו כולנו - מן השכבה הצעירה ועד לשכבה הבוגרת

ח"כ קלדרון נפגשת עם תלמידי הכפר ואנשי הצוות

פליטים ומסתננים
בדרום תל-אביב
| צילום: יובל חן

אזרחות! ולא רק על הנייר

סוגיית הפליטים והמסתננים, ופסיקת בג"צ בנושא, העסיקו אותנו הרבה מחוץ לקירות הכיתה

לילה ראשון בלי השכונה

עזבתי מציאות אחת כדי להתחיל אחרת • בת אל אסרס משתפת את ציפיותיה מהפנימייה

לילה ראשון בפנימייה. אילו ידעתי שזה יהיה כך הייתי באה כבר מכיתה ו'. כל כך כף, ממש נהייתי, והופתעתי מאוד מהמוטיבציה והרצון להכיר את החברים. הגעתי בראש פתוח לכפר והתחלתי לפי תח שיחות עם ילדים בנושאים משותפים. השיחות גרמו לי להתחבר לחניכים. הכרתי גם את השותפות שלי לחדר, ממש מקסימות, אפילו הכרתי את המשפחה שלהן, והן את שלי.

הוריי ליוו אותי עם אחיי הקטנים לכפר הירוק. אני מאוד אתגעגע אליהם ולחברות שלי מבית הספר הקודם (למרות שלא נהייתי שם). עזבתי את כל החיים בשכונה שלי שכה התרגלתי אליהם ועזבתי אנשים שהיו מאוד קרובים אליי. אבל אני יודעת כבר שזה שווה את זה! אני יודעת שאצא מפה בנאדם יותר חברותי, עצמאי, אחראי, ערכי ומוסרי. אני חיה את החלום, אני שייכת לכאן! מחר היום הראשון, ואני מרגישה בטוחה.

בת אל אסרס, 11/

ומיוחדת ועזרה לנו להבין את מגוון הדעות של האנשים סביבנו. בנוסף, נחשפנו לדעות חדשות ושונות מאלה שהכרנו. זאת היתה חוויה מהנה ביותר, אשר בעזרתה הצ' לחנו ללמוד ולהבין את החומר בצורה לא רגילה, שהשאירה לנו טעם של עוד.

יהל ששון ורם לוי, ט'3/

בחדרי המזכירות וגם הסתובבנו במסדרונות, בתקווה למצוא מי שיהיו מוכנים לענות על שאלון השרה שלנו.

בנוסף, בכיתה נחשפנו למקרים אקטואליים (כמו הבג"צ) המתקשרים לחומר הנלמד בשיעור ובכך הרחבנו רבות את אופקינו. בסך הכול, הלמידה היתה שונה

בסוף ספטמבר, בעקבות שיעורי אזרחות עם ורדה קרין בנושא הפליטים והמסתננים, יצאנו כל הכיתה בזוגות לראיין אנשי מקצוע, מורים ותלמידים בבית הספר. בכיתה ניהלנו דיון בנושא פסיקת בג"צ, כנגד חוק הכנסת, על ביטול מתקן הכליאה חולות. הדיון כלל את דעותינו ודעות ההורים שלנו, שאותם התבקשנו לראיין. עברנו בין חדרי מורים, אצל המנהלים,

תלמידי ט'3/ עורכים שאלון על חוק המסתננים

אימפריאליזם אימפריה!

בשיעורי היסטוריה ערכנו משפט בעד ונגד תנועת האימפריאליזם האירופי שפרחה במאה ה-19 • נשמע לכם חופר? היה סוף!

היה מצחיק ומענג לראות את ההמחזה. אצל כמה מהמשתתפים בהחלט התגלה כישרון משיח. שיעור כמו זה מעשיר אותנו, מעניין ומגוון. נקודות המבט שלנו ככותבים וכמשתתפים מעיינות ומקורות ומטרה היא לקבל גם את דעת האחר. **רון שדכן, רחל גלפגט, עופרי בסון, ט'3/**

בשיעור בפורום הכיתתי התקיים דיון חווייתי שבו הועלו כמה דעות ותגובות כנגד. ליד אותן קבוצות ישבו ארבעה תצפיתנים והתראו שמו מניהול הדיון. מאוד נהנינו מתהליך הלמידה הבלתי אמצעי. בדיונים השתתפנו כולנו. אין ספק שדעות אחרות הרחיבו את אופקינו.

בשיעור הרביעי בהיסטוריה, לאחר שלמדנו את נושא האימפריאליזם באפריקה במאות ה-19 וה-20, ורדה מורתנו ציוותה אותנו לשש קבוצות. שלוש קבוצות נדרשו לחבר כתב תביעה כנגד האימפריאליזם, ושלוש אחרות חיברו כתב הגנה.

בונים רובוטים, יוצרים קשרים.
קבוצת FLL

בוחני כליות

בשיעור רפואה ניתחנו כליות וראינו את מבנה האיברים שעליהם למדנו

חן עיני, ט'3 | ידיעות אחרונות הכפר הירוק

במהלך חודש נובמבר ערכנו ני- תוח כליות במסגרת שיעור עם המורה יוסי עובה. לפני הניתוח למדנו על המבנה והתפקיד של מערכות השתן והכליות. את שיעורי רפואה אנו לומדים יחד עם ט'9, כיתת נעל"ה.

באותו יום היתה אפשרות בחירה בין הניתוח לבין הרצאה של חברת הכ" נסת רות קלדרון. אך אני העדפתי כמובן לנתח כליה מאשר לשבת בנחת ולשמוע הרצאה.

בניתוח התחלקנו לקבוצות מעורבות, כך שבכל קבוצה היו ילדים מכיתתי ומכיתת מנעל"ה. חצינו את הכליה כדי להתנסות ולהבין באופן מוחשי את השיעור התיאורטי, וכך ראינו מקרוב את הקשר בין מבנה האיבר לבין תפקידו הנחוץ.

עפים על הרובוט

שבע קבוצות משתתפות השנה בתחרות הרובוטיקה הארצית. הרבה יותר מאשר בשנה שעברה • יש אתגרים, יש ויש שיתוף פעולה בין השכבות • לכל הפרטים כנסו כנסו

העליונה ותלמידי חטיבת הביניים, דבר שלא קורה באופן טבעי בשיעורים הרגילים.

"העבודה של המנטור עם הקבוצה עוזרת גם למנטור עצמו, מכיוון שהוא מפתח כושר מנהיגות מול קבוצה. הקבוצה, לעומת זאת, יכולה להיעזר בניסיון ובידע של המדריך כדי להשיג תפר ולפתוח את קהילת הרובוטיקה לאנשים נוספים. אני מאוד מקווה שהפעילות השנה תגרום ליותר תלמידים להגיע ולהשתתף וכך יעבור הידע גם לשנה הבאה."

ללמוד במאה ה-21

על האתגר של השנה, World Class: כמו בכל שנה על התלמידים לבנות ולתכנת רובוט אוטונומי (שפועל אך ורק לפי פקודות שניתנות לו לפני תהליך ההרצה ולא מקבל פקודות במהלך ההרצה על ידי שלט או מחשב) ולפתור סדרה של משימות במשחק הרובוט.

במסגרת פרויקט החקר, על התלמידים לבי- חור ולפתור באופן יצירתי, בעיה מהסביבה שלנו העוסקת בנושא האתגר. בעונה הקרוי בה קבוצות FLL יתמודדו באתגר World Class - עיצוב מחדש של דרך איסוף המידע ורכישת כישורי הלמידה במאה ה-21. בעונה זו הקבוצות ילמדו את המבוגרים כיצד ומה ילדים צריכים ללמוד.

לסיכום, אפשר לומר שאנו מתרגשים מאוד לקראת תחילת התחרות ומקווים שבעוד מספר חודשים תשמעו שאחת הקבוצות זכתה בה. מאחלים לעצמנו עונה כייפית ושהרובוט הטוב ביותר ינצח.

מדעים

קבוצת הרובוטיקה Green Blitz הצליחה השנה להגדיל את מספר המשתתפים בתחרות האף-אל-אל, First Lego League, מ-4 קבוצות בשנה שעברה ל-7 קבוצות השנה.

מה זה בכלל אף-אל-אל? זוהי תחרות רובוטיקה לתל- מידים בכיתות ח'-ט' אשר מקבלים כל שנה אתגרים, לבנות רובוט שיהיה מסוגל להתמודד עם מטרות שונות, בכל שנה מתחלפות המשימות ואיתן משתנה האתגר. בכפף, החליטו ללכת צעד אחד קדימה ולתת לבוגרי התור- כנית להדריך את המשתתפים החדשים וכך להרוויח פעמיים, גם הדרכה מצוינת ממי שעברו את התחרות, וגם אפשרות ליצירת קשרים בין השכבות בכפף.

אז למה זה טוב

עידו שייביץ, שמדריך את קבוצת 841, שבה השתתף בשנה שעברה, אומר ש"בשנה שעברה הייתי חלק מן התחרות, עברתי שעות רבות וימים ארוכים בשביל להגיע לתחרות עם רובוט מתפקד. באותה שנה קיבלתי תמיכה מהמי- נטור של הקבוצה שלי, שניה, שעזר לפתור חלק מן הבעיות בעבודה על הרובוט ואף עזר לעורר דרכי חשיבה אחרות ואפשרויות לפתרון. "השנה, כשאני כבר משתתף בתחרות של ה- FRC (תחרות הרובוטיקה לתלמידי י"ב), אני שמח להעביר את הידע והניסיון שלי בתחרות לתלמידים שנחשפים אליה לראשונה. זוהי תוכנית יוצאת מן הכלל מכיוון שהיא עוזרת לשיפור הקשר בין תלמידי החטיבה

העדיפו לנתח כלייה. שכבה ט'

ביקורת בונה והזמנה לטקס. ליאה צדפי

חיבור לחיים

במסגרת תחרות דן דוד כתבה ליאה צדפי חיבור ובו המליצה על מתן פרס לקרוב משפחה, סופר יידיש

ליאה צדפי, 6/ט'
| ידיעות אחרונות הכפר הירוק

היחידה לנוער שוחר מדע מקיימת תחרות חיבורים נושאת פרסים לכיתות ט'-ב, שבה מוזמנים התלמידים להציע מועמדים לפרס דן דוד.

זהו פרס יוקרתי ובינלאומי המוענק מדי שנה לאנשים ולמוסדות שונים בעולם על תרומתם לחברה ולקהילה בתחומי המדע, הרוח, האמנות, השירות הציבורי ועולם העסקים. התלמידים מגישים חיבור קצר המציג ומתאר את המועמד שהתלמיד בוחר להציע לקבלת פרס דן דוד. החיבורים המעניינים ביותר, לאחר בדיקות ובחינות רבות, זוכים בפרסים כספיים נכבדים.

השנה, כחלק מהמשימות של שיעור לשון היה עלינו להגיש חיבור העוסק באדם שעבורנו הוא גיבור. לקראת מטלה זו למדנו איך לכתוב חיבור וכך התאפשר לי לכתוב את דבריי בצורה בהירה.

הגיבור שלי הוא צבי אייזנמן, דודו של סבי מצד אבי. צבי הוא אחד מסופרי היידיש האחרונים בישראל. צבי שרד את השואה, ונושא עימו חוויות קשות מנשוא מהתקופה. כילד בשואה הוא ראה איך רוצחים את אביו באכזריות, וכשידידים פולנים הבייחו אותו אל מעבר לגבול הרוסי הוא נאלץ להשאיר מאחור את אמו ואת אחותו שנספו אף הן.

אחרי ששלחתי את החיבור שלי למרכז הפרס, קיבלתי ביקורת בונה כיצד ניתן לשפר את העבודה. לשמחתי הרבה, לאחר התיקונים, קיבלתי מכתב הזמנה לטקס חלוקת הפרסים. כתיבת החיבור פתחה לי חלון לנושא השואה ואפשרה לי ללמוד בצורה בלתי אמצעית, על מה שעבר על אנשים בתקופה הזאת. כתיבת החיבור כחלק מפרויקט Name Your Hero מרתקת ומיוחדת ומאפשרת התבוננות מחודשת על אנשים ועל מעשיהם. אני ממליצה באופן אישי לכל מי שיש לו הודמנות לנסות ולהשתתף בפרויקט.

הטקס התקיים באוניברסיטת תל אביב והיה מכובד. השתתפו בו בני משפחתו של דן דוד, שנפטר לפני כשלוש שנים ותלמידיהם מכל הארץ. בטקס חולקו גם מלגות לחוקרים צעירים מתחומי מדע שונים מכל העולם.

בת אל ובני משפחתה בטיול שורשים

אתיופיה מכורתי

בשביל בת אל אסרס הנסיעה לאתיופיה היא ביקור של מציאת שורשים ושמירה על חברים, אבל הארץ המגוונת והמיוחדת הזאת יכולה לעניין גם את מי שלא נולד בה

בת אל אסרס, 11/י'
| ידיעות אחרונות הכפר הירוק

אתיופיה נמצאת במזרח אפריקה. עיר הבירה של המדינה נקראת אדיס אבבה ובעבר שימשה העיר גונדר בתפקיד זה. המלה "אתיופיה" לקוחה מהשם אתיופוס, שפירושו "צדובי העור".

אתיופיה קיבלה עצמאות במאה העשירית לפני הספירה והיא המדינה השנייה והאימפריה הראשונה שקיבלה על עצמה את הנצרות. בתחילת ימי הביניים הפכה אתיופיה לאחת האימפריות החזקות בתבל. כאשר רוב מדינות אפריקה התאסלמו אתיופיה שמרה על הדת הנוצרית. אתיופיה גברה על האיטלקים שניסו לכבוש אותה, מה שמוכיח שהיתה מדינה חזקה. בשטחה של אתיופיה נמצא שלד לוסו שגילו כ-3.2 מיליון שנה. באתיופיה נמצא הנילוס הכחול והשבר הסורי אפריקאי, והיא מאופיינת גם ברמות גבוהות, דבר שיוצר בה שלושה אזורים אקלימיים: קריה, ממוזג וחם.

באדיס אבבה מדברים יותר מ-80 שפות והשפה הרשמית היא אמהרית. התרבות האמהרית מאופיינת בעיקר בלבוש, בריקוד ובמאכלים. הלבוש האתיופי המסורתי עשוי מכותנה ונלבש בעיקר בחגים ובאירועים. ריקוד מסורתי מוכר נקרא "אקסקסה" שידוע כנענוע הכתפיים, ומאכל לאומי יומיומי הוא "האינג'רה", שעשוי חיטת "דוקת". נוהגים לאכול את האינג'רה עם רטבים בשם "ווט", ו"שורו", ולאכול אותו בחברותא ותחת קורת גג, לעולם לא תחת כיפת השמיים.

באוקטובר האחרון, בחופשת סוכות, ססתי לאתיופיה בפעם השנייה עיית. באדיס אבבה יש לי בעיקר חברים ומשפחה, המפגש היה מרגש מאוד. במהלך הביקור נסעתי לעיר אוסה שבדרום המדינה. במהלך הנסיעה עוברים בעיר סודרא שם עובר השבר הסורי אפריקאי ואפשר לקנות שם תירס שרתח במימי תהום ויש שם בקתות עשיות מעצים ובוץ. בעיר אוסה האנשים מתפרנסים בעיקר מדגה ומאתרי תיירות. נהנתי מאוד, ואני ממליצה לכל אחד לבקר בארץ המיוחדת הזאת.

ביקור באדיס אבבה

לאן את נוסעות?

המסע לפולין היה שילוב של חשש והתרגשות, של רצון להמחיש את שקרה וניסיון לא לשכוח • עדן סינדרובסקי על רגעים במסע של זיכרון

רק לומר תודה

לרגל יום השואה, בת שבע שלו, מורתי לספרות, הזמינה את אביה שמחה בן שאול לספר את סיפורו. הוא סיפר על ילדותו ועל המציאות הקשה שבה נאלץ לגדול. בעקבות הסיפור יכולתי לדמיין אותו כילד קטן שטרם החל את מסע חייו וכבר נאלץ להתמודד עם מציאות בלתי אפשרית. עשרות סיפורי שואה שמעתי. אבל הסיפור שלו נגע בי לעומק ולא אשכח אותו. אני רואה את תפקידו של הדור שלי, דור העתיד, לשמוע ולהכיר כמה שיותר סיפורים כאלה כדי שנוכל להעבירם הלאה.

יהונתן צאיג, ט' 4/

עדן סינדרובסקי, י"ב/8 | ידיעות אחרונות הכפר הירוק

"אנשים שאיש לא מכיר ואין אפילו בית שזוכיר"

עברו כבר שלושה שבועות מאז שחזרתי מהמסע לפולין, ואני עדיין לא בטוחה איך לסכם את החוויה. שתי השורות האלו מתוך השיר "אפר ואבק" של יהודה פוליקר כמעט מצליחות. לפני שיצאתי ידעתי שאני הולכת לראות איפה נרצחו שישה מיליון מבני עמנו. יהודים. אבל קודם כל בני אדם.

כמוכן שידעתי שלא נחת בוורשה וישר נזרק לתוך סרט בסגנון שנות הארבעים שבו ברור מאוד מה קרה איפה ומתי. ידעתי שלא נלך ברחובות ורשה ונראה בניינים הרוסים, גופות מוטלות וגדרות תיל. אבל עדיין הופתעתי מה"מערביות" של פולין. מהחדשנות. אבל בעיקר מהיופי.

פולין ארץ יפה מאוד. מצד אחד נוף אירופי טיפוס, מדשאות ירוקות המשתרעות על פני קילומטרים מאופק לאופק, פה ושם קוטג' כפרי חמוד עם וילונות מלמלה - ומצד שני גורדי שחקים, שלטי חוצות, רכבת תחתית ו"סטארבקס" בכל פינה.

הריסונאנס הזה בין ישן לחדש רק כלכל אותי יותר. הרי ציפינו לראות שואה, לא? רק אני? או הסתובבנו ברחבי ורשה וניסינו להבין איך עיר כל כך אורבנית ומתקדמת היתה פעם שני-שלישיים גטו. אני לא הצלחתי.

הפעם הראשונה שהצלחתי להתחיל להבין את הכאוס הזה ששרר במשך שש שנים של מלחמה היתה בטיקוצ'ין. זוהי עיירה קטנה, יהודית לשעבר, שמתוך 2,600 היהודים שחיו בה נשארו שלושה. נכנסנו לבית הכנסת, אחד המקומות הכי מרכזיים בה בימים ההם, ודיברנו קודם כול על הקהילה שהיתה ואיננה. במקום לספר איך ירו ב-2,600 יהודים ולעבור הלאה, דיברנו על חייהם: על ברהמצוות, החתונות, הלירות והמיתות - על אורח החיים. על מסורת של אלפי שנים. מסורת שבאה אל קיצה בשעה שתיים בצהריים ב-26 באוגוסט 1941.

כשיצאנו מבית הכנסת סיפר לנו המדריך על המסע של שבועה הקילומטרים שעשו יהודי העיירה בדרכם ליער לופחובה, ובקש שנעלה על האוטובוס בדממה מוחלטת, שננסה להרגיש

מה הם הרגישו בזמן שנעשה את הדרך שהם עברו לפני שבועים שנה.

לא האמנתי שנצליח לשמור על שקט מופתי, אבל הצלחנו. אפילו בלי להתאמץ. יכולתי להרגיש את המתח באוויר, את הסקרנות לראות מה נשאר מהקהילה האדירה שנמחקה ביומיים. לא נשאר הרבה.

תלולית אדמה מכוסה דשא מוקפת בגדר ירוקה חלודה, אנדרטה נוטפת שעווה של גרות זיכרון נשכחים. והרוח. בעיקר הרוח. היה לי קר.

אבנים שמייצגות אנשים

גם בטרכלינקה לא נשאר כלום. בעיקר אנדרטה טאט. הקימו שם את מה שמכנה בתיה שוסטרמן בשיר שלה "ים של אבנים", והכיניו מדויק. אבנים גדולות וקטנות, עם שמות ובלי שמות, כולן מפורזות מול האנדרטה הגדולה של מחנה ההשמדה טרכלינקה.

חשבתי לעצמי כמה נורא זה שכימות האבנים הענקית מייצגת את כל האנשים שמצאו כאן את מותם, ואז סיפר לנו המדריך שכל אבן מייצגת קהילה שלמה.

שוב, כמו בטיקוצ'ין, קהילות שנמחו מעל פני האדמה כמעט לכלי זכר.

כאן הבנתי לראשונה, עד כמה גדול הוא האסון הזה שנקרא שואה. כי תמיד אנחנו אומרים "שישה מיליון יהודים נרצחו בשואה" אבל לא באמת מבינים את המספר האסטרונומי הזה, שישה מיליון.

מצד שני אנחנו גם שוכחים את הפרטים, את היחידים בתוך כל השישה המיליון: היה אבא שקראו לו אפרים ואמא שקראו לה חסיה, שתי בנות בלונדיניות בשמלות שבת לבנות ושכנה רכלנית. היה חתן בר מצווה נרגש ואישה בליל כלולותיה וילדה קטנה שלא הכירה את סבא שלה שנפטרה אחיות קטנות, אחיות גדולות, בן דוד שעמד להתחתן עם הבת של השכנים.

כמו שכתבה זלדה, לכל איש יש שם. או היה. וזה מבחינתי האובדן הגדול שלנו. לא היהדות, לא הקהילות, אלא האנשים שהיו הקהילות האלו ומתו איתן.

רגע של שבר

את הרגשת האובדן הרגשתי גם במיידנק,

אחרי שיצאתי מצריף הנעליים. אפשר היה ממש להריח את העור של הנעליים, לגעת בהן, לנסות להבין מי נעל אותן. רגע השבר האישי שלי היה כשהמדריך חילק לנו פתק שמצאו אחרי שנים בעקב של אחת הנעליים. נכתב בו כך: "שמי אלג'וניה ואני בת 9, אמא באשוויץ, אבא במיידנק.

חיברתי מנגינה ואני שרה לעצמי שיר זה כל הזמן".

יותר מהכל, אני משערת, אנשים רצו שיזכרו אותם. גם ילדים בני תשע. הרצון הזה שמישהו יזכור אותך, שלא תמות כך ותהיה בסך הכל זוג נעליים חומות דהויים בין אלפי הנעליים הוא רצון שאני לא יכולה להבין. זה הרי מובן מאליו - יש לי אמא, אבא ואחות קטנה שזוכרים את יום ההולדת שלי, מחכים לי ערים בלילה עד שאני חוזרת הביתה ועוקבים אחרי הציונים שלי במש"ב. יש לי 600 חברים בפייסבוק ולפחות חמש קבוצות ואטסאפ. אני לא יכולה להבין את הרצון הנוער הזה שיישאר ולו מישהו אחד בעיר לם הזה שיזכור. שיספח. שיתאבל.

מבחינתי, זו היתה אחת המטרות של המסע. להיות מי שתזכור, שתספר, שתתאבל.

כשמתארים את זה כך הכול נשמע אפרורי ומדכא, אבל בעצם היה לי כיף מאוד במסע. כן, כיף. כיף כי זה בכל זאת חו"ל עם חברים, כיף כי אי אפשר להיות דיכאוניים 24/7. אני לא יכולה לתאר כמה כיף עשינו במסע הזה; בערב סוכות, בערב פולקלור, בנסיעות הארוכות באוטובוס עם מוזיקה מרמקול מאולתר ואחרי שעת כיבוי האורות.

אבל אפילו שהיה כיף, המטרה העיקרית שלי כשיצאתי היתה להבין, להפנים, לראות בעיני מה קרה וללמוד מזה משהו.

ללמוד שזה אסון שהוא לא רק טרגדיה לאומית, אלא טרגדיה אנושית; ללמוד על מי שהיו ואינם, לשמר את הזיכרון שלהם, ובה בעת לדאוג להמשיך את המורשת שלהם גם היום; ללמוד לסלוח, לקבל ולהמשיך קדימה. להמשיך קדימה כי זה הכיוון היחיד שהזמן מתקדם בו.

"לאן את נוסעת, הנצח הוא רק אפר ואבק"

למעלה: תלמידות נעל"ה עם הלינה בירנבאום; בהמשך: המשלחת בפולין

לתת שם לזוועה

שלוש חברות מכיתת נעל"ה חוזרות לאדמת אירופה, שעליה גדלו, כדי ללמוד את ההיסטוריה מזווית מוחשית יותר • היה קשה

גדול הוא סיפורה של הלינה בירנבאום (אמו של יעקב גלעד, שבהסתמך על סיפורה כתב יחד עם פוליקר את האלבום "אפר ואבק"), ניצולת שואה אשר שרדה את מחנה ההשמדה מיידנבק. בעקבות הסיפור אשר שמענו מפי המדריי־כים, החלטנו לאתר את הלינה עם חזרתנו ארצה, לפגוש אותה, ולשמוע את סיפורה. זו היתה חוויה מיוחדת במינה, שהשאירה את כולנו מאוד נרגשים. עם החזרה ארצה, ולאחר מנוחה, החלו הדברים שהתוודינו אליהם לחלחל, והבנו את השואה בצורה שונה מההבנה שלנו טרם המסע ואפילו במהלכו. היה מסע לא פשוט, שלימד אותנו הרבה על סבלם של יהודי אירופה, על העם היהודי והקשר שלו למדינה שלנו. הבנו כי עלינו-הדרור השלישי והרביעי לשואה, מוטלת האחריות לזכור את ההיסטוריה, ולא לתת לה לחזור על עצמה.

יוליה קוז'חובסקי, אנסטסיה גרוסמן, יוליה פבלובה, י"ב/10

המסע לפולין, אליו יצאו תלמידי כיתות י"ב, בליווי מורי בית הספר, השאיר חותם עמוק. שלושת החברות, יוליה, נסטיה ויוליה, אשר יצאו למסע מכיתת הנעל"ה, מספרות על חוויותיהן. "לפני שיצאנו למסע, לא תיארו לעצמנו עם אילו קשיים נתמודד, ובאילו מצבים נמצא את עצמנו. המסע לפולין היה עבורנו חוויה קשה, משמעותית ומהותית מאוד. בתחילת הדרך, כל אחת מאיתנו הרגישה באופן שונה, והתייחסה לדברים קצת אחרת, אך בהמשך, במסגרת התהליך שעברנו, התחברנו זו לזו ולכיתות האחרות בשכבה. כתוצאה, שיתפנו זו את זו ברגשות ובתחושות שעברו בנו וכך התמודדנו עם המראות והתכנים הקשים שראינו. קשה להבין, או אפילו לדמיין, את הזוועות שקרו על אדמת פולין במלחמת העולם השנייה. במהלך המסע, ביקרנו במחנות רייכוז והשמדה ששרידיהם נותרו, בהם אושוויץ ומיידנבק. אחד הסיפורים שהשאירו עלינו רושם

לשלוט עם פחד

● איפה הם צמחו, על מה הם שולטים, מה הם רוצים להשיג ואיך הם עושים זאת? הרצאה מרתקת של המזרחן ד"ר קידר ענתה על כל השאלות

ד"ר קידר עם הכתב תמיר נישנסקי (מימין) ובמפגש עם תלמידים בכפר

תמיר נישנסקי, י"ב/8 | ידיעות אחרונות הכפר הירוק

ד"ר מרדכי (מוטי) קידר, חוקר מן המחלקה לערבית באוניברסיטת בר אילן ומומחה לתקשורת המונים בעולם הערבי הגיע לכפר הירוק להרצאה לשכבות ט' וי"ב על נושא שנמצא לאחרונה בחדשות – ארגון דאעש, או בשמו כיום אר-ג'ון המדינה האיסלאמית/ הח'ליפות האיסלאמית אשר מטרתו להקים ח'ליפות (אומה) שתחלוש על שטחי עיראק וסוריה הגדולה (א-שאם) ואולי על העולם כולו.

ממוקדים ונחושים

ההרצאה ארכה יותר משעה, קידר ריתק את התלמידים והצליח לעיין גם את התלמידים שחשו מרוחקים מהסיפור. הוא החל בסיפור על "הקורבן האחרון" של הארגון – צ'אק הייגל מוכיר ההגנה האמריקאי עתיר הניסיון בקונפליקטים ובהתמודדות עם אימים כנגד ארצות הברית, שאובחמה בחר בו אף על פי שאינו חבר במפלגתו. קידר אמר שאפילו מומחה כמוהו לא מצא פתרון לבעיה שמציב ארגון דאעש לשלטונות המערביים ולארצות הברית בפרט.

קידר דיבר על ההיסטוריה של הארגון, תיאר את מטרתיו ונחישותו, את דרכי הפעולה, האמצעים הכלכליים, ויחסו של העולם לארגון. ההרצאה הייתה מלווה בעזרים ויוזאליים כמו מפת אזור עיראק וסוריה והשטחים הנשלטים על ידי דאעש, מפה של יחסי הכוחות באזור, מפה דמוגרפית ושליטה על משאבים. הוא אף ניתח סרטון תעמולה של הארגון (וחסך מאיתנו את קטעי הקשים) לצורך הבנה של דרכי הפעילות של הארגון המבוססת על טרור ופחד.

הסרטון והמפות הוסיפו לידע שלנו על המדינה האיסלאמית, על שאיפותיה וכיצד היא מתכוונת לממשן, על החברים בארגון אשר

שאלות רבות במהלך הדברים. קידר יחס רצינות מלאה וענה באופן מלא ומעניין לשאלות תוך שמירה על רצף הרצאה מרתק.

קידר מעורה בנעשה בתקשורת הערבית ומרואיין תכופות באל ג'זירה והוא ענה לשאלות רבות כמו מה הסכנות הצפויות מהארגון, האם יש למערב אינטרס להתערב, מהי דרך החיים והאידיאולוגיה שכופה הארגון, איך זה משפיע על יחסי איראן-דאעש ומהו הקושי המשפטי-מוסרי להתמודד עם הארגון במיוחד לאור חוקים ואמנות בנושאי מלחמה ויחס לאזרחים.

התלמידים התעניינו ואף הביעו רצון להעמיק בנושא ולאחר ההרצאה נשארו כמה מהם במקום והמשיכו לשאול שאלות. ניכר כי המורים שנכחו, בהם מורים לערבית, להיסטוריה ולאזרחות, נהנו גם הם ולמדו הרבה ונשארו לדון בקצרה כיצד ניתן להעביר את הנושא לתלמידים וליצור עניין.

רבים ממנו מוסלמים או מתאסלמים ובאים מרחבי העולם המערבי. למדנו גם על החשיבות שמייחסים שם לנשים ולמשפחות, על אימים נגד המקומיים ונגד העולם המערבי ובעיקר על החשיבה מראש שהיא מעמיקה ומתוכננת לפרטי פרטים.

מצאו איך להתפרסם

קידר תיאר איך הארגון צבר פרסום רב בזמן קצר, אף על פי שהיה קטן בתחילתו, בעזרת יכולות הפקה והפצה של סרטונים, הוא אמר כי רוב ההישגים הושגו באמצעות פחד שנוצר מן הברוטאליות והאכזריות המוצגות בהם.

קידר הדגיש עוד את הדיסוננס בין היכולות המודרניות של הארגון לבין הרעיונות שהם עיוות של רעיונות מן העבר. במהלך ההרצאה הקהל הביע עניין ורגש בדברים שנאמרו, ונשאלו

50% לא אוהבים שיעורי ספורט

מתשובותיהם של תלמידי שכבות ח' וי"א עולה עוד, כי הבנות פחות אוהבות את השיעור מהבנים ● ומה אתם חושבים? יאללה, רוצו על זה!

סובי שרף, י"א/8

| ידיעות אחרונות הכפר הירוק

המורה לספורט אור זוהר מפעיל את תלמידי

שיעורי חובה.

ויודעים מה? טוב שכך! אמנם מדובר במאמץ, אך השעתיים האלו בשבוע הן מאה אחוז מהספורט שחלק מהתלמידים עושה במהלך כל השבוע. לא כי הם עצלנים, חס וחלילה, אלא כי אין להם זמן. ידוע כי תלמידי הכפר עמוסים במטלות, ולתלמידים שכן עושים ספורט

אמנם, הם מועילים לנו מאוד, אך אנחנו לוקחים אותם כמובן מאליו, אוהבים להתלונן עליהם ולפעמים אפילו אוהבים לאהוב אותם. לא, אני לא מדברת על ההורים שלנו. אני מדברת על שיעורי הספורט בבית ספר. ערכנו סקר בקרב מדגם מייצג ביותר של תלמידי כיתות י"א וכמה תלמידי ח', ובו הם התבקשו לדרג מ-1 עד 10 כמה הם אוהבים את שיעורי הספורט. מתשובותיהם התגלו הנתונים המדאיגים הבאים: רק מחצית מהתלמידים אוהבים את שיעורי הספורט. בנים דירגו את השיעורים הללו בממוצע של 8 מתוך 10 לעומת ממוצע של 4 מתוך 10 לבנות. נוסף על כך, על כל בן שטען כי הוא אוהב את שיעורי הספורט יש שתי בנות שלא מחבבות אותם, בלשון המעטה.

נתוני הסקר מעלים שאלות קשות. האם תלמידי הכפר הירוק לא אוהבים ספורט או שמא זוהי תופעה כלל-ארצית? האם בנות הן פחות ספורטיביות מבנים או שהן פשוט לא אוהבות לעשות ספורט אך יתאמצו בשיעור? ואולי בכלל היינו מעדיפים שיעורי ספורט במתכונת אחרת, עם יותר משחקים ופחות מבחנים. נקודה נוספת למחשבה היא נחיצותם של שיעורי הספורט. אמנם הם באים לנו לפעמים אחרי לילה גרוע או אחרי שרבנו עם מישהו ואין לנו כוח, אבל מה לעשות? אלה

רט בשבוע, מה רע? זהו זמן כיף ושחרור, שבו אפשר להתגבש עם חברים, ליהנות ולהפעיל את הגוף, ובעיקר לזרוק כדורים על ילדים שמעצבנים אותנו. אז מה אתם חושבים? שיעורי הספורט מיותרים? או שאולי מעכשיו תשקיעו בהם יותר? לא משנה מה אתם חושבים, יאללה, רוצו על זה.

משלחת י"א בניו יורק

Creating New Bonds

The Delegation to the USA

Gilli Reis Sacks, 11/8

| Yedioth Aharonot Hakefar Hayarak

→ This October, nine kids from the 11th grade flew to Oklahoma - a state in the USA, with a lot of excitement and some fears. I am so grateful I got to be one of them.

We were hosted by Christian teenagers and their families, after a spectacular week with them we all flew to Washington DC. In Washington we met with another 80 Israeli and American teenagers. We traveled together and had interesting discussions. We then headed to New York City, where we also traveled and experienced new things.

The whole trip was overwhelming - Being hosted by families from a different culture and environment and experiencing their lifestyle like going on "trick or treat" on Halloween or visiting the bombing memorial in Oklahoma city, is a once in a life time opportunity.

We created new bonds with teenagers from different states in the US and from all over Israel, bonds that will hopefully lead to lifetime friendships.

I truly recommend going on this adventure, I learned so many new things and met interesting people, as well as had lots and lots of fun.

ביקור המשלחת באמריקה

גילוף דלעות, רכישת חברים חדשים וצפייה באנדרטת גראונד זירו הן כמה מהחוויות של מי שיצאו למשלחת לארצות הברית • יונתן גדות מפרט

יונתן גדות, י"א/2

| ידיעות אחרונות הכפר הירוק

ושם פגשו את שאר הישראלים ומארחיהם. כל קבוצה מארצות הברית הציגה את המדינה ממנה הגיעה: וירג'יניה, טקסס, נברסקה וניו-יורק. הביקור בווינגטון כלל דיון על זכויות אזרח, ביקור באנדרטאות שונות ומוזיאונים, וגם קבלת שבת הגיגית ובסיומה מסיבת ריקודים. לאחר מכן המשיכה המשלחת באוטובוסים לניו-יורק, ובדרך עצרה בפילדלפיה לראות את פעמון העצמאות. בניו-יורק השתתפו בסדנאות על ביטויי שגאה וסובלנות בחיי היומיום וביקורנו בטיימס סקוור, בסנטרל פארק, על גשר ברוקלין, פסל החירות והאנדרטה לזכר הרוגי אסון התאומים בגראונד זירו.

בסוף הביקור של הישראלים בארצות הברית, המשיכו שיכנו כמה מהאמריקאים לביקור של שבועיים בישראל, והיתר נפרדו ברמעות והבטיחו שהם בכל זאת ייפגשו שוב.

← גם השנה, כבשנים קודמות, השתתף הכפר הירוק בתוכנית חילופי "השגרירים הצעירים" המתבצעת בשיתוף פעולה בין המועצה הציבורית לחילופי נוער וצעירים

בישראל לבין הליגה לידידות אמריקה-ישראל בארצות הברית. מטרת התוכנית היא לחשוף את בני הנוער האמריקאים למציאות הישראלית, וכן את הישראלים לאורח החיים האמריקאי.

מהכפר הירוק יצאו 9 תלמידי י"א, ואיתנו 4 קבוצות נוספות של תלמידי י"א-ב מערים וקהילות שונות בארץ.

בשבוע הראשון התארחו כל קבוצה בחלק אחר של ארצות הברית, ואנחנו התארחנו בעיר בת'אני שבאוקלהומה, שנמצאת לא רחוק מאוקלהומה סיטי. במהלך שבוע זה התקרבו מאוד למשפחות המארחות, וחוו מחברות חוינו גם טעימות משי גרת הלימודים ומחיי הפנאי והתרבות של בני הנוער באוקלהומה - משחק פוטבול, גילוף דלעות ומדרות בערבים. הם היו יותר חמים ומצחיקים משציפינו, והבנו מהם שאנחנו קולניים בדיוק כמו שהם ציפו. הצגנו מידע על ישראל בפני השכבות השונות בבית הספר, וגם למדנו על המורשת של אוקלהומה בביקור במוזיאון ההיסטורי ריה, באנדרטה לפיגוע הטרור שבוצע מול בנייני הממשלה ב-1995, ובאולם הכדורסל של קבוצת האן-ביי-איי של אוקלהומה סיטי. לאחר שבוע טסו התלמידים יחד עם מארחיהם לווינגטון,

שגרירים מההיסטוריה

המשלחת ללייפציג קירבה את משתתפיה אל מורכבות היחסים בין ישראלים לגרמנים היום

The Dresden Frauenkirch, הכנסייה הראשית בדרזדן ול-Fürstenz, ציור קיר גדול שמראה את סדר השליטים של סקסוניה. ביום האחרון נסענו לעיר הבירה ברלין, שם ביקרנו ברייכסטאג. ביקרנו גם באתר הנצחה ליהודי אירופה שנרצחו במלחמת העולם השנייה, לאחר מכן במוזיאון הנצחה ליהודי אירופה שנרצחו בשואה. מלבד תוכנית למידה של המסע הזה, היה לנו המון זמן חופשי להיקשר לתלמידים המקומיים ולהכיר לעומק את העיר לייפציג. פגשנו המון חברים חדשים ושמחנו שהמארחים, שבאו לארץ באוקטובר, כבר לא זרים לנו.

ההזדמנות לפגוש את המארח ואת משפחתו, להצטרף לחייהם ולהכיר את תרבותם.

במסע שלנו היו כמה חלקים חשובים מאוד כגון ביקור במחנה ריכוז בוכנוואלד (הממוקם 8 קילומטרים מהעיר ויימאר) שבו ערכנו טקס מרגש, שהשפיע עלינו ועל הגרמנים בצורה חזקה וטובה. למחרת, נסענו ברכבת לדרזדן, עיר ששופצה לאחר מלחמת העולם השנייה מכיוון שנמחקה לחלוטין על ידי הפצצות בעלות הברית. בדרזדן היה לנו סיור מודרך על ידי המורה של הגרמנים להיסטוריה, הוא הוביל אותנו לאתרים מעניינים ויפים בעיר כמו

אורי מימון, י"ב/8 וגבריאל מוניץ, י"ב/9 | ידיעות אחרונות הכפר הירוק

באביב של שנה שעברה ארזנו קבוצת תלמידי י"א את חפצינו ונסענו לשדה התעופה כדי להתחיל שבוע של מסע סנטימנטלי בגרמניה כחלק מתוכנית חילופי סטודנטים. כצפוי, כאשר הגענו ללייפציג - עיר יפה בגרמניה המזרחית, כל תלמיד צורף למארח והלך איתו לביתו. היתה לכל אחד מאיתנו

Getting to Know Leipzig

Hakefar Hayarok students in a sentimental journey

Uri Mimon 12th/8, Gabriel Munitz 12th/9
| Yedioth Aharonot Hakefar Hayarok

→ On April 4th, 2014, a small group of students in the 11th grade from the Hakfar Hayarok including me, packed their bags and went to the airport to start a week of sentimental journey in Germany as a part of a student exchange program.

As expected when arriving to Leipzig - a beautiful city in the eastern Germany, each student was brought to a different home, accompanied with his host. Every one of us had the chance to meet his host and his family deeply and dip into their lives and culture.

Our journey had some very important parts such as visiting a concentration camp called Buchenwald (located 8 kilometers from Weimar) where we had a very emotional ceremony that had a big impact on us

and the Germans due to its intentions to bring us closer and stronger after all our nation has been through.

On the next day, we went to Dresden, a renovated city in which we had a guided tour by their history teacher (Klaus) who led us to all the interesting sites including the Dresden Frauenkirche and The Fürstenzug — the Saxon sovereigns depicted in Meissen porcelain.

On our last day we were traveling in Berlin, the capital city of Germany. In Berlin we visited the Reichstag but unfortunately we couldn't enter it. We also were in the memorial to the murdered Jews of Europe.

Apart from the learning program of this journey, we had a lot of free time to bond with the local students and explore what Leipzig has to offer. We met a lot of new friends and got to know our host so when they come to Israel we would already know each other.

לייפציג

סין

Until (Italy) sets us apart

Hakefar delegation to Italy was a great success

Liam Kimel, 11th/2
| Yedioth Aharonot Hakefar Hayarok

→ I didn't know all the member of the Israeli delegation at the beginning. When we first met I remember myself thinking "what if I didn't get along with every one?" I soon found my doubts baseless.

We set out o our journey 15 students in total. We where accompanied by two (great!) teachers, Roy Aviv and Anna Kogan. For some of us it was the first trip to Italy and for others it was their first ever trip abroad. Needless to say we were very exited.

At the Airport, just before the flight, Roy gave every student a copy of part of a dictionary and some advice.

When we got to Italy we were welcomed by our hosts and immediately the fun began! Time passes quickly when you have fun as the old saying goes and we had plenty of fun! We visited important landmarks ate in cool restaurants (plenty of the best pasta and pizza!) and had fun talking to each other.

But not all was just fun. We also learned a lot. We took part in the Italian English classes and took a tour of their school. We also did a project in mixed groups, trying to organize an event that will help bring together Israeli and Italian people alike.

In the end, the delegation was one of, if not the most, amazing and outstanding experience of my life. The friends I have made, Israeli and Italian alike, will stay with me forever and I will cherish the moments I have spent with them until eternity.

איטליה

A Fascinating, Informative, Unique Trip

11th grade students are impressed with Austria

Dan Mendevich and Ella Lotan 11th/2
| Yedioth Aharonot Hakefar Hayarok

➔ At the beginning of the Sukkot holiday, we met at the Ben Gurion international airport our school-mates and chaperons, Shay Dar and Hanna Rozen. Sleep deprived and excited, we were unaware of the amazing experience we were going to have.

As we landed in Vienna, we were accompanied to the BRG Landweidstrasse School in Linz. On the way there, we already were mesmerized by the astonishingly beautiful, green landscapes: primordial and sprawling forests, peaceful lakes, tempestuous rivers, hills (that are worthy of being called mountains, in Israel) and snow-capped mountains. Our Austrian hosts greeted us in a most warm and excited way and we split to the hosts' houses for the weekend. Then, we had the opportunity to bond with the hosts' families, as we

traveled with them around Austria, and participated in their every-day life. Some visited Vienna, others traveled around the countryside.

On Monday, we presented our country and our school in front of the Austrian students. After the presentation, we participated in a physics workshop planned by the school. From there on, our delegations proceeded to visit landmarks in Linz and its surroundings. Notable sites were the Ars Electronica center, where we experienced futuristic technology and art; the Hallstatt salt mines (in which mining has begun 7000 years ago, "even before the Egyptian pyramids were built"), with their tunnel systems and fun slides; the vast Danube River, where we had a boat trip, and the beautiful town of Steyr. We especially enjoyed the Hohenrausch museum, where

we could play on a large inflatable surface with a huge inflatable ball.

As a concluding event, together, we prepared and consumed a meal that consisted both of Austrian and Israeli cuisine. Next morning, we parted and said our farewells. It was an entirely different experience. Instead of staying at a hotel with our relatives, we had an opportunity to be a part of our hosts' families and experience their culture and traditions, while hanging out with our newfound friends. Such immersion in a culture is inaccessible in other ways of traveling, an entirely different experience than the one we're used to when traveling abroad. It truly was a fascinating, informative, fun and unique trip. We hope to stay in touch with our Austrian friends, and all of us look forward to their visit in Israel!

New experiences in Amsterdam

The Kfar's delegation to Holland learned a lot and had fun

תלמידי הכפר והמורים המלווים בהולנד

Abed Kadry, 11th/2
| Yedioth Aharonot Hakefar Hayarok

➔ In the Sukkot holiday this year, the 10th of October, 13 junior class students set off on a one-week journey to The Netherlands. Just like all the other students, I have been hosted by a student of the Zeister Vrije-School and his family for the week, and we all traveled and toured with our hosts in the nearby areas throughout the week.

On the first day we visited the "Rijksmuseum", and

a Jewish youth movement called "Haboneim", both in Amsterdam. We traveled to "Gauda", the homeplace of the famous Gauda cheese. We visited both protestant and catholic churches, one of them being the cathedral of Saint Martin in Utrecht. On the last day we went to see a replica of the Batavia, a ship which was wrecked near the western islands of Australia. And of-course we went "shopping" after our trips (everyday). In the rest of the time,

we socialized with our hosts and other students we met at their school.

Throughout this week, a strong vibe of euphoria was felt among the students, both from Israel and from Holland. Both sides were glad to hear about each-other's countries' diverse cultures, and sometimes we even had political conversations with each-other. But no matter when, all throughout the trip, everyone was trying out new experiences, and having fun doing so.

זריחה על המצדה

בסוף אוקטובר יצאנו למדבר. ביום הראשון מחצית השכבה יצאה למסלול בנחל פרס ונחל דוד והמחצית השנייה היתה אמורה לסייר בנחל צפית ודוד, אולם נקלעה לבעיות בזמנים, ולכן התלמידים הצטרפו גם הם למסלול בנחל פרס ודוד.

נחל פרס הוא נחל אכזב, כלומר זורמים בו מים רק כשיורדים גשמים. המסלול היה נוח להליכה, אך בחלק מסוים האבנים חלקלקות וכדאי להיזהר מהחלקלקה. בסיום המסלול חזרנו אל האוטובוס ופנינו אל כפר הנקודים, כפר בדואי שבו ישנו באוהלים, בנים ובנות בנפרד.

לאחר מנוחה קצרה, שמענו מהמארח הבדואי על הבדואים ועל המנהגים שלהם והתכבדנו בתה. בהמשך אכלנו ארוחת ערב, התקלחנו ובשעה 22:00 היה כיבוי אורות. למחרת השכמנו ב-4:00 בבוקר ויצאנו אל המצדה. לאחר הליכה קצרה וטיפוס בסוללה, פנינו לצפות בזריחה. במהלך עלות השחר מחנכי הכיתות גם חנכו את הפרויקט "מילדות לבגרות" (עבודת שורשים).

אחרי שיחה קצרה התקיים תדריך חווייתי על סיפור מצדה, ואחריו ירדנו מההר חזרה לאוטובוסים בדרכנו לנחל דוד. לאחר כעשר דקות של הליכה במסלול הנחל, הגענו לכריכות מים והשתכשכו לזמן קצר. המסלול היה חווייתי, עם נופים שונים ומגוונים.

בסיום המסלול אכלנו ארוחת צהריים מכריכים שהכנו בבוקר בליווי טרופיות ופלים, והתחלנו בניסיעה שמחה הביתה.

מיקי ועומה, ז'7

צחוקים בלילה

ביום הראשון של הטיוול טיילנו בנחל פרס, ולאחר מכן הלכנו לישון בכפר נקודים, שם הגישו לנו ארוחת ערב ובוקר טעימות.

בלילה כולם התאספו מסביב למדורה ואחד הילדים ניגן בגיטרה. שהגיע כיבוי האורות, נכנסנו לשקי השינה ודיברנו וצחקנו, וזה היה ממש כיף.

ביום השני טיפסנו על המצדה וצפינו בזריחה. לאחר מכן הלכנו בנחל דוד, ונכנסנו למפל, שם כולם השפריצו אחד על השני והיה נורא מצחיק.

היה ממש כיף ומהנהן ביחד עם כולם, וזה עזר לכיתה שלנו להתגבש.

אריאל שחרור ואילה עזריאל, ז'7

סיור היכרות שכבה ז'

שמיכה של הטבע

מזוודה? יש, מזרון שטח? יש, שק"ש? יש, תיק גב? יש. טוב, סיימנו פחות או יותר? שואל רון, כשלאשכוש כובע גדול מגוחך במיוחד, מהסוג שחובשים רק בטיולים שנתיים.

סיימנו לספור את הציוה, דחפנו אותו לתא מטען ועלינו לאוטובוס. נרדמתי חמש דקות אחרי שהנסיעה התחילה, וקמתי מהניעור של עומר כשהגענו למצוק ארבל. מלאי אנרגיות, לפחות רון, התחלנו לרדת את המצוק. אני מניחה שהיה כיף לרדת אותו, אם לא היה לי פחד גבהים. אבל הנוף היה יפה והחי היה ממש בכל מקום - פרחים נדירים, שפני סלע מפוארים.

לאחר מכן חזרנו לאוטובוס והפעם נשארתי ערה, שמענו שירים וכמוכן זייפנו בלי סוף כל הדרך למג'רסה, שהיה, לדעתי, החלק הכי כיפי בטיול. בהתחלה עוד ניסינו, אני ודנה חברתי, להישאר יבשות, אבל מרגע שנכנסנו לנהר, זה היה בלתי נמנע. נרטבנו בשלב די מוקדם, וכבר לא היה טעם שלא להצטרף למלחמת המים. בסופו של דבר עמדנו כולנו במים, רטובים, וחיכינו שיעברו אנשים רק כדי להרטיב אותם. כשהפסקו לבוא, נשארו במים עד שהמורה קראה לנו ורצנו קפואים לאוטובוס, שכמוכן היה קפוא מהמוזג, מה שאומר שרעדנו כל הנסיעה.

הגענו לכפר בלום, שם קבוצת ילדים מהכיתה ערכה לנו פעילות קצרה ומהנהנה ואחריה הקמנו את האוהלים והלכנו לאכול ארוחת ערב. כיבוי האורות היה ב-23:00, מה שהשאיר לנו כמה שעות טובות לבלות יחד. אז הסתובבנו בין האוהלים, דיברנו או שיחקנו פוקר או כל משחק קלפים אחר.

את היום השני התחלנו בחמש וחצי בבוקר, רדומים וקפואים למחצה, בניסיון לקפל את האוהלים בחזרה. למזלי, רון הוא חניך בצופים, כך שהמשימה לא היתה קשה במיוחד. לעמית, ילדה מהכיתה היה יומולדת, וכמתנה ניצן הביאה עוגת קצפת שמצאה את דרכה לפניה של עמית, ברוח טובה כמוכן.

אכלנו ארוחת בוקר ושכנו לאוטובוסים בצרחות ויכוחים מי יישב בשורה האחרונה. לאחר ריבים רבים הסתדרנו כל אחד במקומו, ונסענו לבניאס - מקום מדהים, צמחים ירוקים מסתעפים בכל מקום, קרני אור שמסתננות מבעד לעצים הרחבים ומשוות למקום מראה קסום עוד יותר, אבנים עגלגלות בעלות טחב ירקרק ונעים למגע, והשיא - הנחל המפכפך שתרים למראה הכללי, ממש שמיכה של טבע על רקע ההרים שהשתפלו סביב.

את הטיוול סיימנו באנדרטת הנצחה לאסון המסור' קים. הפעילות שערכנו שם גרמה לכמה וכמה מאיתנו להזיל דמעה על אותם 73 נספים.

בדרך הארוכה חזרה לכפר, שנמשכה שלוש שעות, כבר לא הייתי היחידה שנדרמה.

מישל קאופמן וטליה בוחבוט, ט'1

טיול שנתי שכבה ט'

חורשים את הצפון

למדנו על האסון מדברי המדריך והרגשנו את העצב במקום.

אחר כך יצאנו בדרך חזרה שהיה נדמה שלא תיגמר אף פעם. אבל בסופו של דבר כולם נהנו, התגבשו וצברו חוויות. אנחנו כבר מחכים לטיול שנתי של י'.

ליאור וירדן, ט'9

אפשר שוב?

אז יצאנו לצפון. גם הפעם הצטרף אלינו מדריך, אך שלא כמו בכל שנה, גם לנו היה חלק בהכנת הטיול.

התחלנו במצוק ארבל, ומשם המשכנו הישר למג'רסה. כשאנחנו רטובים ומרוצים, יצאנו לדרך לכיוון קיבוץ כפר בלום, שם העברנו את הלילה או לפחות ניסינו... היה קר מאוד.

כשקמנו בבוקר, בעצם מי זוכר אם בכלל הלכנו לישון, יצאנו למסלול בנחל הבניאס - ללא ספק מקום יפה! את הטיול סיימנו בביקור באנדרטת אסון המסוקים, שם ערכנו טקס מרגש והדלקנו נרות לזכר 73 הנופלים.

לא הפסקנו לצחוק, לחייך וכמוכן להתרגש בטיול. אפשר שוב?

יהב ישי ואנג'ליקה בוז'ור, ט'3

יצאנו לטיול השנתי לצפון מלאי ציפיות. נסענו לכיוון הארבל ובמהלך הנסיעה עשינו היכרות עם תלמידי כיתות אחרות שנסעו איתנו. בארבל עשינו תצפית על הנוף המרהיב, שמענו הסברים, פה ושם גם כמה תמונות "סלפי" כיתתיות והמשכנו הלאה. לכל אורך הדרך שרנו שירים מקוריים והתחברנו עם עוד תלמידים.

המשכנו למג'רסה והלכנו מסלול של חצי שעה במים. נהנינו מההווי והגיבוש החברתי של השכבה. המשכנו לכפר בלום, גם שם עברנו הדרכה על המקום והקמנו אוהלים יחד, כשהגענו למקום היה כבר חשוך מאוד והרגשנו שהיום עבר במהירות בלי ששמנו לב.

עד הלילה ערכנו פעילויות גיבוש חברתיות וארוחת ערב מושקעת וקמנו בבוקר

מלאי מרץ והתלהבות ישר יצאנו למסלול ההליכה בבניאס. במהלך ההליכה למדו על ההיסטוריה של המקום, ועל חשיבות הטבע לעומת העולם המודרני. המסלול היה מייאש ומתיש אבל אין ספק שייכנס גם הוא לספר החוויות מהטיול.

נשארה רק תחנה אחרונה וכמעט סיימנו והיא אנדרטת אסון המסוקים בשאר יישוב.

לכל השדים והרוחות

ביום רביעי 23.4, מיד עם סיום בחינות הבגרות לכיתות י"א וי"ב, יצאו תלמידי מחשבת ישראל משלוש שכבות לטיול מגמה לדרום. העצירה הראשונה היתה בחוף פלמחים, שם אכלנו ארוחת צהריים ועברנו בין תחנות שהנחו תלמידי המגמה. בכל תחנה שמענו מיתוסים על מפלצות ושדים ממיתולוגיה אחרת: נימפות, סירנות, בתולות ים ועוד. מחוף הים המשכנו לטיול בחורבת זעק, ששילב סיור במערה עם הדרכה על תרבות הברואים – מיתוסים על ג'ינים וקמעות, דרכים מסורתיות לריפוי מחלות והסבר קצר על שיטות הגיטו של הברואים. המשכנו משם אל "ספינת המדבר", מקום אירוח ברואי שבו ישנו. הכנו יחד פויקה לארוחת הערב, ושמענו מפי ד"ר דוד רוטמן מאוניברסיטת תל אביב על רוחות ושדים בתרבות היהודית ועל תפקיד העל-טבעי בספרות המקרא, ספרות חז"ל וספרות ימי הביניים.

למחרת יצאנו לסיור בנתיבות, שבמהלכו דיברנו על הפריפריה וחלקה בחברה ובסיפור הישראלי. המשכנו לקברי הבאבא סאלי ויעקב אי"י רגז, וערכנו דיון על תרבות העלייה לקברי צדיקים מנקודות מבט שונות. הכרנו גם חברים חדשים מהשכבות השונות, וזה קרה מסביב לסיר הפויקה, ברחובותיה של נתיבות ועל חוף הים.

יונתן גדות, י"א/2

שאלוהי המדבר יעזור

קצת אחרי החגים, כמו בכל שנה, מגיע תור הטיול השנתי. והפעם לנגב. כן, המדבר. הדימוי הראשון הוא חול, והשני הוא חול והשלישי – הרים מ... חול. המילה "מדבר" נאמרת, וכתופעת לוואי אוטומטית הטמפרטורה עולה בשתי מעלות לפחות.

קשה להאמין שהנוף הארצישראלי המוכר כבר יכול להפתיע אותך. עוד עץ, עוד נהר, המוני אבנים, סימונים בצירי הדרך, מורשת, קרב פה וקרב שם. את כל זה כבר שמענו, ראינו וקשה להאמין שנופתע, כבר כמה זמן שכל הטבע הזה מרגיש קצת כמו עוד מאותו הדבר עם אסוציאציות בוק לשיעורי היסטוריה ואזרחות.

אבל בכל זאת, איכשהו, איזשהו כוח משונה גרם לשכבה של 500 מתבגרים לקום מהספה ולהיחלף במושב מרופט ומרופד מסטיקים, את נעלי הבית להחליף לנעלי ספורט, להעמיס שני תיקים דחוסים על הגב ולצאת מהאזור הנוח, המוכר והאהוב (מזגן) לעבר החול החם והמאיים הזה, ושאלוהי המדבר יעזור.

הכוח הזה הוא אולי השכבה עצמה, 500 גרגירים זהובים שמהווים יחד חול נגדי לאיום הזה. גם היא רבה, כמה מאוד וחזקה. היא תעניק עזרה עם חיוך כן כאשר אתה עייף מדי, והתיק כבר מדי, או אם שכחת משהו בבית. כל אחת ואחד מהם משמש כפרטנר המושלם לטיול בטבע. בכל איומי הטיול VS השכבה – השכבה ניצחה ניצחון מוחץ.

התמיכה האינסופית הזאת עזרה ליהנות מהנופים המהממים. באמת. הרבה יותר מסתם חול מהארגון של הגן. אלו הרים מדהימים, מקורות מים מטורפים, בעלי חיים יפהפיים. אלו גוונים מדהימים של חול, שפוזרו בשכבות בידיהם המרויקות והנדיבות של המקורות והזמן. כל אלה מוכיחים לנו עד כמה מדהים העולם, וכי אין אמן מוכשר, יצירת, מעורר השראה ופליאה יותר מהטבע. ולהתראות בשנה הבאה.

איה שפיזה, י"א/5

מאתגה, מגבש, מעולה

יצאנו לטיול ביום רביעי לרמת הגולן. צעדנו בנחל אל על ובמי הנחל הקפואים. בערב הגענו לאכסניית חיספין. החדרים היו נהדרים, האוכל טעים ובעיקר נהנינו מהמפגש החברתי של השכבה. הכרנו המון אנשים חדשים, וזה היה ממש מרגש, כי גילינו שכולם ממש נחמדים ומתחשבים. נהנינו כי הילדים בשכבה מאוד פתוחים, ואפשר לדבר איתם. זה הורגש במיוחד בערב, כשכולנו היינו ביחד. רקדנו בדיסקו, שרנו בקומז'יק והיה מגניב. הנופים בטיול היו מדהימים והמסלולים היו מאתגרים, אך לא קשים מדי, שזה היה מעולה. אמנם לטעמנו הטיול היה קצר מדי, אבל לא השתעממנו לשנייה!

תום באר והדר שילדרמן, י"א/11

טיול שנתי
שכבה י'

טיול שנתי
שכבה י"א

סיור היכרות
שכבה י"א

סיור היכרות
שכבה י'

קופצני ומגבש

בבוקר קיצי חמים בשבוע השני של הלימודים החליטה נורית, מחנכת י"א/11 – אשר מרבית תלמידיה חדשים – כי חשוב מאוד להכיר את הכפר. עלינו על טרקטור רב קרונות וטיילנו ברחבי הכפר. ביקרנו ברפת ומשם עברנו למקשת האבטיחים. ביקרנו גם באורווה ונהנינו מהנסיעה הקופצנית. שמענו הסברים על מיקום הכפר ועל בית הספר החדש שנבנה בו, ונהנינו מהחוויה המגבשת בשבילנו.

כתלמידה חדשה אני רואה את הלמידה בכפר כחוויה לימודית לא רגילה. לדעת, למידה זו תורמת לתלמידים ללמוד ולחיות באווירה רגועה וטבעית.

אביה נחום, י"א/11

סימן קריאה

בזכות פרויקט "מועדון הספר הטוב" תלמידי ט' / 4 חווים יותר טוב את הספרים

נורית שלם, אסתר סדן, בת שבע שלו ותלמידים בפרויקט "הספר הטוב"

לקרוא בעיון. העובדה שעברנו ביחד ושכל אחד תרם לעבודה את חלקו ואת מה שלקח איתו מהספר, העשירה מאוד העבודה הסופית וסייעה ללמוד את היצירות לעור מק. יכולנו לשים לב לדברים שלא הבחנו בתחילה, ובעזרת חברינו שמנו לב טוב יותר לדקויות בסיפור. העבודה בקבוצה מגבשת ומאפשרת להכיר אנשים שלא יצא לך לדבר איתם קודם לכן. מן הצד השני העבודה בקבוצה היתה קשה לפעמים, כשצצו חילוקי דעות או ויכוחים. אך בסוף התהליך הצלחנו להגיש עבודה שכולנו היינו מרוצים ממנה וגאים בה.

לסיכום, הפרויקט העניק לנו מספר דברים חשובים בעצם הקריאה, הנאה העמקה ועבודת צוות. **תמר סמואל, עידו בשמי, זהר שרגל, ויהונתן צאיג, ט' / 4**

← "מועדון הספר הטוב" הוא פרויקט שהגתה מורתנו לספרות, בת שבע שלו, במטרה לגרום לנו לקרוא ולהבין טוב יותר ספרות.

מה ששונה בפרויקט זה מפרויקטים אחרים, הוא שקיבלנו רשימה של ספרים, רשמנו עדיפויות של ספרים שונים ולאחר מכן צוותנו לקבוצות. היתרון בדבר הוא שהבחירה היתה בידינו, וזה העשיר הרבה יותר את חוויית הקריאה משום שכל אחד קרא את הספר שהוא התחבר אליו ושהוא היה מעוניין לקרוא.

ייחודיות הפרויקט היא העבודה בקבוצות. בכל קבוצה כל החברים קראו את אותו ספר, ניהלו דיון לגביו ולבסוף הכינו עבודה כתובה לפי שאלות מכוונות ומצגת, שאותה גם הציגו בפני הכיתה. בדרך זו כל קבוצה למדה גם על ספרים אחרים מבלי

ניצוץ כוכב בשמים, כמו בעיני
נים.
והשמים פתאום חומים.
וכמו בציוור מתוספים קנים
וצבעים.
אבל אי אפשר למחוק משיחת
מכחול.

אני מצטערת
יש כל כך הרבה גרגרי חול,
אתה לא יכול. לא לזהות, לא
לכח.
אני מצטערת,
אתה לא רואה הברקלים.
כלם בצבעים שונים. אני מצטערת
שאתה לא רואה עליים,
אלא צמרת.

האביב לא ימשך לנצח, גם
לא הקיץ.
פסתו תראה הרבה יותר
בבהירות הברקלים
אבל החורף יבוא מבלי שתציר
עלה יחיד.
אתה מפחה. אי אפשר
שר
למחוק משיחת מכחול. אי אפשר
שר להתחיל ציור.

עברת לצייר גרגרי חול. הרבה
יותר פשוט.
פחדת לצייר ים, מדרב שומם.
אין הברק בין החול לשמים,
אתה מוסיף פוכב.
למדת לצייר כוכבים.
אבל איך לה משאלות,
לא למדת לצייר פוכבים נו-
פלים.

בסופו של ציור, צירת מה
שראית.
לא שנה צבע או צורה.
הזקן הלבין וצמח, העור הת-
קמט וצנח.
החיוך נשר, אבל הציור נשאר.
לא העזת להמשיך וליצור.

פשאתה מפיט לאחור, כל מה
שצירת
ניצוץ כוכב בשמים חומים.
גפן רוזנברג, ט' / 2

מצד לצד

סיפורו המרתק של בנו של אחד ממנהיגי תנועת חמאס, שהפך לסוכן של השב"כ, הוא גם הזדמנות להרחיב בנושא הסכסוך הישראלי-פלסטיני

הוא עוזר לכלוא פלסטינים באותם בתי כלא שבהם הוא ישב בעצמו. בספרו, מסעב חסן יוסף מפגיש אותנו עם המציאות של הסכסוך הישראלי-פלסטיני, פנים מול פנים מול רעיונות. הוא מתאר סיטואציות מרתקות, כמו החיים בגדה המערבית, מעצר של פלסטינים על ידי צה"ל, עלילות ריגול ועוד. זוהי דרך מצוינת להחכים ולהעשיר קצת את עולם הידע שלנו. לאחר שתקראו את הספר, פשוט תדעו יותר. הרבה יותר. לדעתי, לא יזיק לתלמידי מדינת ישראל לקבל תמונה קצת יותר רחבה על הנושא המשמעותי הזה שאנו פוגשים כל הזמן; במבצע "צוק איתן", כשביבי נואם באו"ם או כששוב יש התפרעויות משני הצדדים.

"בן החמאס" הוא ספר מצויץ שמגולל סיפור מרתק בצורה מרתקת עוד יותר. מומלץ בחום לכל מי שרוצה להעשיר אופקים, מתעניין בע"לילות השב"כ ובמיוחד מסוקרן מהשאלה – כי צד יכול היה מסעב חסן יוסף פשוט לעבור צד? **סופי שרף, י"א / 8**

אצל היועצת, כי חברים, משהו לא בסדר אצלכם. עכשיו לענייננו. נעים להכיר, הסכסוך הישראלי-פלסטיני. אמנם צמד המילים הזה מרתיע, אבל זה בעיקר בשום שמאחוריו עומד אחד הסכסוכים העמוקים, המסובכים והמדורבים בתולדות האנושות. או לפחות במזה"ת.

אבל חכו רגע! שנייה לפני שא"תם נוטים אותי ועוברים לכתבה הבאה, כדאי שתדעו שיש צד אחד חיובי בסכסוך. הוא מכיל הרבה סיפורים מרגשים ויוצאי דופן. סיפורו של "הנסיך הירוק" הוא בדיוק כזה. הנסיך הירוק הוא בנו של מנהיג בתנועת חמאס, ובספרו "בן החמאס" הוא מגולל את תולדות חייו – מהיותו ילד קטן במשפחה מוסלמית ואנטי-ישראלית לית בגדה המערבית ועד היום שבו הוא ורווקא הוא החליט לעבור צד ולעבוד בשביל השב"כ. הוא מתאר מהפך דרמטי מנקודת זמן שבה הוא כלוא וסובל אצל הישראלים עד לנקודה שבה

← "בן החמאס" / מסעב חסן יוסף שאלה לי אליכם, חכמי ורבותי. כמה טוב אתם מכירים, או חושבים שאתם מכירים, את הסכסוך הישראלי-פלסטיני? בואו נבדוק. נסו לענות על השאלה הבאה: מיהו מחמוד עבאס (אבו מאזן)?

א. מנהיג הזרוע המדינית של החמאס
ב. מנהיג הרשות הפלסטינית
ג. שגריר צופה מטעם הפלסטינים באו"ם
ה. הבן של ביבי נתניהו
אם עניתם א' או ג', אתם כנראה מבינים כמה דברים בסיסיים או אפילו מקשיבים בחצי אוזן כשהנושא עולה, אבל אם אשאל אתכם אם חומת ההפרדה היא בעצם גדר, אתם תצעקו עליי: "עובי אותי, בחיאתי". אם עניתם ב', כל הכבוד – צדקתם! כנראה שכמוני, אתם מעדיפים לבזבז זמן יקר על קריאת חדשות במקום לנצל אותו על משהו חשוב באמת. שיעורים בלשון לדר' גמא. אם עניתם ד', דברו איתי ונקבע ביחד פגישה

מקום ראשון: אני זורמת מתוכי / דינה חן, י"א / 5	מקום שני: מורעלים / נעה שטראוס, ט' / 2	שירה - חטיבת הביניים	תוצאות תחרות שירים וסיפורים במרחב הירוק - תשע"ד
סיפורת - חטיבה עליונה	מקום ראשון: פגישה / מיקה שגיא, ט' / 4	מקום שלישי: הספסל / בועז אליאל, ח' / 3	
מקום שלישי: השר / דן יקיה, י' / 2	שירה - חטיבה עליונה	מקום שני: לחשושים / גבריאלה מקוב, ז' / 7	
מקום שני: שלשלאות / עפרי מייק, י' / 9	מקום שלישי: מיני כאב / שקד רייך, י' / 2	מקום ראשון: ציור / גפן רוזנברג, ט' / 2	
מקום ראשון: אנשים שאין להם ריח / אביב פולינס, י"ב / 5	מקום שני: תנודות / קדימה תומר גריי נצוויג, י"א / 2	סיפורת - חטיבת הביניים	
		מקום שלישי: שעון החול המאוזן / נעמי חסון, ט' / 7	

אני זורמת מתוכי

אני זורמת מתוכי
לצילי פֶּעֶמוֹנִים רַכִּים
בְּלִילָה
אני זורמת
והזרימה שלי
פשוטה
הזרימה שלי
טפה
אחר
טפה

אני מתפרצת מתוכי
כמו לבה
חונקת אותי
בְּחֶם שְׁלִי
סְלִיחָה

אני זורמת
ממשיכה
למה את לא מצליחה
להפשיר
את הקרח
אני אומרת
ומצטנפת
מתנפצת למפל
של מוקשבות
מתרסקת
לשברי פעמונים

אני מים שקטים

דינה חן, י"א/5

המשורר רוני סומק במפגש עם תלמידים

נס הבריאה

שבע שנים מלאו לתחרות "שירים וסיפורים במרחב הירוק" ו/או – אנשים כותבים את עצמם לדעת (תרתי משמע...)

היום לפני שבע שנים נפל דבר בכפר הירוק – תחרות כתיבת "שירים וסיפורים במרחב הירוק" יצאה לדרך. דומה התהליך שעבר על התחרות בשבע שנותיה הראשונות ל"איך שיר נולד" מאת יהונתן גפן:

איך שיר נולד?
כמו הצחוק
זה מתחיל מבפנים
ומתגלגל החוצה
איך שיר נולד?
כמו תינוק
בהתחלה זה כואב
אחר כך יוצא החוצה
וכולם שמחים
ופתאום איזה יופי
הוא הולך לבד
איך שיר נולד?
כמו תינוק...

כמי ששימשה שופטת בתחרות למן היוולדה, זכיתי ללוות את היוצרים המוכשרים ולעקוב אחר "נס הבריאה", שמצא את ביטויו בשיריהם ובסיפוריהם המקוריים והמרתקים של המתחרים. לאחר סינון ראשוני של העבודות, שערכו חברי צוות המורים לספרות, נמסר האוצר הבלום לנו, השופטים בתחרות. אנו התבקשנו לקרוא את היצירות ולבחור מתוכן – אגב התבססות על

ווחה, החיך הרחב שהתפשט על פניהם, ומילות התורה הנרגשות שהזוכים לחשו לעברנו – היו עדות ניצחת לגאוותו של היוצר על פרי עטו, שזכה להכרה ולהוקרה. לכל אחד מן הטקסים הוזמן סופר או משורר, שכיבד אותנו בנוכחותו, שיתף את כל באי הטקס בחוויית הכתיבה האישית שלו, ואף העניק ליוצרים הצעירים את "ברכת הדרך", כשהיא טעונה במסרים חשובים שאותם ביקש להעביר להם. ואלה שמותיהם (לא על פי סדר הגעתם): אש-כול נבו, רפי וייכרט, שמעון ארף, סביון ליברכט, אגני משעול, רוני סומק. ובנימה אישית יותר – לאה נאור כתבה בשירה: "סוף זה תמיד התחלה של משהו אחר". סיום שנה"ל תשע"ד היא עבורי אכן דרך המציינת את סופו של פרק נכבד וחשוב בחיי, ובה בעת – את ראשיתו של פרק חדש, שבו כל יום יהיה "יום בחיי... גמלאית מן המניין". אני מבקשת להודות לכל מי שהאמין בי והעניק לי את ההזדמנות להימנות עם צוות שופטי התחרות, ולהתנסות בתוך כך בחוויית המרתקת הזו – למן קריאת היצירות, עבור דרך התהליך השיפוטי, וכלה בהכרזה על הזוכים בטקס. היו שלום ולהתראות,

דפנה וייס, מורה ללשון והבעה ושופטת בתחרות

עמוק בתמונה

פיסול בתערוכת סוף השנה

כדי ליצור תמונה תלת ממדית. את העבודה הכנו במשך חודש (רצמבר-ינואר). בפרויקט זה למדנו לעבוד לפני פרספקטיבה ולמדנו את המאפיינים הנמצאים במרחק ונקודת מבט. את העבודות הצגנו בתערוכה "לגלות את החקר" בשיתוף בוקר אקדמי אנו, שחר דובי ושירה לוב"לסקי, תלמידות מגמת אמנות בכיתה ח'7, הצגנו את העבודות והסברנו איך ליצור תלת ממד בתמונה.

שירה לובלסקי, ח'7/7

בשיעור אמנות התבקשנו להכין עבודות העוסקות בפרספקטיבה ובנקודות מגוון (הנקודה הכי רחוקה בציוור שממנה מושכים את הקווים הבונים את התלת מימד שבציור).

על הפרוייקט עבדנו בשיעורים של ענת בראל ועידו דגן. בחרנו תמונה בעלת עומק, כלומר בעלת יותר משכבה אחת, ופירקנו אותה לפי מרחקים שונים. בכל חלק בחרנו טכניקה שבה נשתמש ובנינו בנפרד לב"סוף הדבקנו את החלקים לפי המרחקים בתמונה,

אז מה היה לנו

זוכרים טקסי זיכרון לנספי השואה ולחללי צה"ל בתשע"ד

שבת ראשונה בפנימייה קבלת שבת ראשונה בפנימייה לשנת תשע"ה

ישראל יוזמת היזמים הצעירים עם המנחה עדי טלמון, לאחר הזכייה במקום השני בתחרות לשנת תשע"ד

שוברים שגרה מורי הכפר לוקחים הפסקה מההוראה ויוצאים לטייל ברחבי ישראל

מוזיקה אחרת ד"ר אסתריית בלצן מבקרת בכפר

לומדים לכתוב מציגים את עבודת החקר

הצגה ראשונה ערב הקרנת סרטי י"ב במגמת קולנוע, תשע"ד

כמעט אלופים כל הכבוד לשחקני השחמט פז אבינרי (ז'7), מאריק שיינברג (ז'3), טל פרי (ז'6), מעיין חרדון (ז'2), ולמאמן עודד רוס

החג של הכפר

כמו בכל שנה שעוברת לה בכפר, שוב הגיע חג השבועות במלוא תפארתו.

תלמידים מכל השכבות, מורים ובני המשפחות נהנו משלל הפעילויות והתצוגות אשר מציע הכפר בחג המוצלח ביותר שלו. כנראה שחג השבועות נזכר על ידי הבוגרים כרבר שאין להחמיצו, כי האורחים הגיעו בהמוניהם מכל רחבי הארץ. מעולם לא היה מספר הבוגרים בחג גדול כמו בחג הזה.

טקס השבועות המסורתי היה מלווה במוזיקה מקפצה ומרעננת, באדיבות ההרכב הייצוגי של בית ריושקה והתזמורת של הכפר הירוק. הטקס המושקע סחף את התלמידים לטיול בין ענפי המשק בכפר המוכרים להם כל כך.

"מי שלא ראה את חג השבועות בכפר הירוק לא חגג אותו מימיו", סיכם סיסקו.

תומר ז"ק, י"א/6

ידיעות אחרונות הנפר הירוק

זחנים ילקים

ביג פוט הירוקה

בשיעורי גיאוגרפיה עם המורה לירון כהן, אנחנו לומדים בעיקר על תרבות הצריכה ועל טביעת הרגל האקולוגית שלנו. בעברית זה אומר שלמדנו על כמות הובל שבני אדם מייצרים ועל השטח שנדרש לכך. בשיעורים נדרשנו לגלות כמה גדולה טביעת הרגל האקולוגית שלנו, וגילינו שאם כולם יצרכו כמונו, גם שלושה כדורי ארץ לא יספיקו. למדנו עוד שכבר היום, אנו צורכים יותר שטח ממה שיש לנו על כדור ארץ אחת. אבל איך אפשר לצרוך יותר שטח ממה שיש לנו, אתם שואלים? כאן נכנס חלק חשוב בהגדרה של המושג. "טביעת הרגל האקולוגית" היא השטח הנדרש לקיים אותנו לאורך זמן, ואם אנו חורגים משטח כדור הארץ, פירושו שאולי אנחנו יכולים להתקיים כך כמה שנים, אך כעבור זמן ייגמרו המשאבים. לאור עובדה זו, קיבלנו מלירון משימה ליצור קמפיין פרסומיים, שבהם ננסה לשכנע אנשים להקטין את טביעת הרגל האקולוגית שלהם. הכנו קמפיין שונים, כגון שערים לעיתון רמיוני, סרטוני הדרכה, פוסטרים, כרזות ועוד. אנו מזמינים אתכם לצפות בעבודות, ואולי אפילו להשתכנע. מקווים לראותכם!

ליאור שיון, ז' 1/

בהמשך לעיסוק בתרבות הצריכה מכינים התלמידים קמפיין פרסומי שמטרתו להסביר למה חייבים לצמצם את טביעת הרגל האנושית על כדור הארץ ואיך עושים את זה

